2026/1348

19.6.2026

PREVOD

Konvencija Združenih narodov proti kibernetski kriminaliteti; Krepitev mednarodnega sodelovanja za boj proti nekaterim kaznivim dejanjem, storjenim z uporabo sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije, ter za izmenjavo dokazov v elektronski obliki o hudih kaznivih dejanjih

PREAMBULA

DRŽAVE POGODBENICE TE KONVENCIJE SO SE –

OB UPOŠTEVANJU namenov in načel Ustanovne listine Združenih narodov,

OB UPOŠTEVANJU, da informacijske in komunikacijske tehnologije, čeprav imajo ogromen potencial za razvoj družb, pomenijo tudi nove priložnosti za storilce, lahko prispevajo k povečanju stopnje in raznolikosti kriminalnih dejavnosti ter lahko negativno vplivajo na države, podjetja ter blaginjo posameznikov in družbe kot celote,

ZASKRBLJENE, da bi lahko uporaba sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije znatno vplivala na obseg, hitrost in domet kaznivih dejanj, vključno s kaznivimi dejanji, povezanimi s terorizmom in čezmejnim organiziranim kriminalom, kot so trgovina z ljudmi, tihotapljenje migrantov, nedovoljena proizvodnja strelnega orožja, njegovih sestavnih delov in streliva ter trgovina z njimi, trgovina s prepovedanimi drogami in trgovina s kulturnimi dobrinami,

PREPRIČANE, da je treba prednostno izvajati globalno politiko kazenskega pravosodja, namenjeno zaščiti družbe pred kibernetsko kriminaliteto, med drugim s sprejetjem ustrezne zakonodaje, določitvijo pogostih kaznivih dejanj in postopkovnih pooblastil ter spodbujanjem mednarodnega sodelovanja za učinkovitejše preprečevanje takih dejavnosti in boj proti njim na nacionalni, regionalni in mednarodni ravni,

ODLOČENE, da osebam, ki so vpletene v kibernetsko kriminaliteto, odrečejo varna zatočišča s pregonom teh kaznivih dejanj, kjer koli se zgodijo,

OB POUDARJANJU, da je treba okrepiti usklajevanje in sodelovanje med državami, med drugim z zagotavljanjem tehnične pomoči in krepitve zmogljivosti, vključno s prenosom tehnologije pod skupno dogovorjenimi pogoji, državam, zlasti državam v razvoju, na njihovo zahtevo, za izboljšanje nacionalne zakonodaje in nacionalnih okvirov ter okrepitev zmogljivosti nacionalnih organov za obravnavanje vseh oblik kibernetske kriminalitete, vključno z njenim preprečevanjem, odkrivanjem, preiskovanjem in pregonom, ter ob poudarjanju vloge Združenih narodov v tem okviru,

OB PRIZNAVANJU vse večjega števila žrtev kibernetske kriminalitete, pomena zagotavljanja pravice žrtvam kibernetske kriminalitete in potrebe po obravnavi potreb oseb v ranljivem položaju pri ukrepih za preprečevanje kaznivih dejanj, zajetih s to konvencijo, in boj proti njim,

ODLOČENE učinkoviteje preprečevati, odkrivati in zatirati mednarodne prenose premoženja, pridobljenega s kibernetsko kriminaliteto, ter okrepiti mednarodno sodelovanje pri izterjavi in vračanju premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo,

OB UPOŠTEVANJU, da so za preprečevanje kibernetske kriminalitete in boj proti njej odgovorne vse države, ki morajo sodelovati med seboj, ob podpori in vključevanju ustreznih mednarodnih in regionalnih organizacij, pa tudi nevladnih organizacij, organizacij civilne družbe, akademskih ustanov in subjektov zasebnega sektorja, da bi bila njihova prizadevanja na tem področju učinkovita,

OB PRIZNAVANJU pomena vključevanja vidika spola v vsa ustrezna prizadevanja za preprečevanje kaznivih dejanj, zajetih s to konvencijo, in boj proti njim, v skladu z notranjim pravom,

ZAVEDAJOČ SE potrebe po doseganju ciljev glede preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj ter zagotavljanju spoštovanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kot so zapisane v veljavnih mednarodnih in regionalnih instrumentih,

OB PRIZNAVANJU pravice do varstva pred samovoljnim ali nezakonitim poseganjem v zasebnost ter pomena varstva osebnih podatkov,

OB IZRAŽANJU POHVALE delu Urada Združenih narodov za droge in kriminal ter drugih mednarodnih in regionalnih organizacij pri preprečevanju kibernetske kriminalitete in boju proti njej,

OB SKLICEVANJU na resoluciji Generalne skupščine 74/247 z dne 27. decembra 2019 in 75/282 z dne 26. maja 2021,

OB UPOŠTEVANJU obstoječih mednarodnih in regionalnih konvencij in pogodb o sodelovanju v kazenskih zadevah ter podobnih pogodb, ki obstajajo med državami članicami Združenih narodov –

DOGOVORILE O NASLEDNJEM:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Izjava o namenu

Nameni te konvencije so:

(a) spodbujanje in krepitev ukrepov za učinkovitejše in uspešnejše preprečevanje kibernetske kriminalitete in boj proti njej;

(b) spodbujanje, lajšanje in krepitev mednarodnega sodelovanja pri preprečevanju kibernetske kriminalitete in boju proti njej ter

(c) spodbujanje, lajšanje in podpiranje tehnične pomoči ter krepitve zmogljivosti za preprečevanje kibernetske kriminalitete in boj proti njej, zlasti v korist držav v razvoju.

Člen 2

Uporaba pojmov

V tej konvenciji:

(a) „sistem informacijske in komunikacijske tehnologije“ pomeni vsako napravo ali skupino medsebojno povezanih ali sorodnih naprav, od katerih ena ali več na podlagi programa zbira, shranjuje in samodejno obdeluje elektronske podatke;

(b) „elektronski podatki“ pomeni vsako predstavitev dejstev, informacij ali pojmov v obliki, primerni za obdelavo v sistemu informacijske in komunikacijske tehnologije, vključno s programom, ki lahko povzroči, da sistem informacijske in komunikacijske tehnologije izvede funkcijo;

(c) „podatki o prometu“ pomeni vse elektronske podatke v zvezi s komunikacijo prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, ki jih ustvari sistem informacijske in komunikacijske tehnologije, ki je bil del komunikacijske verige, in ki kažejo izvor, cilj, pot, čas, datum, obseg, trajanje ali vrsto osnovne storitve;

(d) „podatki o vsebini“ pomeni vse elektronske podatke, razen informacij o naročniku ali podatkov o prometu, ki se nanašajo na vsebino podatkov, prenesenih s sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije, med drugim slike, besedilna sporočila, glasovna sporočila, zvočne posnetke in video posnetke;

(e) „ponudnik storitev“ pomeni vsak javni ali zasebni subjekt, ki:

(i) uporabnikom svojih storitev omogoča komunikacijo prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije ali

(ii) obdeluje ali shranjuje elektronske podatke v imenu take komunikacijske storitve ali njenih uporabnikov;

(f) „informacije o naročnikih“ pomeni vse informacije, ki jih ima ponudnik storitev in se nanašajo na naročnike njegovih storitev, razen podatkov o prometu ali vsebini, ter na podlagi katerih je mogoče določiti:

(i) vrsto uporabljene komunikacijske storitve, tehnične določbe v zvezi z njo in obdobje storitve;

(ii) identiteto naročnika, poštni ali geografski naslov, telefonsko ali drugo številko za dostop, podatke o obračunu ali plačilu, ki so na voljo na podlagi pogodbe ali dogovora o storitvi;

(iii) vse druge informacije o kraju namestitve komunikacijske opreme, ki so na voljo na podlagi pogodbe ali dogovora o storitvah;

(g) „osebni podatek“ pomeni katero koli informacijo, ki se nanaša na določeno ali določljivo fizično osebo;

(h) „hudo kaznivo dejanje“ pomeni ravnanje, ki predstavlja kaznivo dejanje, za katero je zagrožena najvišja kazen odvzema prostosti najmanj štirih let ali strožja kazen;

(i) „premoženje“ pomeni sredstva vseh vrst, materialna ali nematerialna, premična ali nepremična, opredmetena ali neopredmetena, vključno z virtualnimi sredstvi, in pravne listine ali instrumente, ki izkazujejo pravico do takih sredstev ali udeležbo pri njih;

(j) „premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem“ pomeni kakršno koli premoženje, ki izhaja iz kaznivega dejanja ali je bilo neposredno ali posredno pridobljeno s kaznivim dejanjem;

(k) „zamrznitev“ ali „zaseg“ pomeni začasno prepoved prenosa, uničenja, preoblikovanja ali pretoka premoženja ter razpolaganja z njim ali začasen prevzem skrbništva ali nadzora nad premoženjem na podlagi odredbe sodišča ali drugega pristojnega organa;

(l) „odvzem“, ki po potrebi vključuje razlastitev, pomeni trajen odvzem premoženja na podlagi odredbe sodišča ali drugega pristojnega organa;

(m) „predhodno kaznivo dejanje“ pomeni vsako kaznivo dejanje, s katerim je pridobljena premoženjska korist, ki lahko postane predmet kaznivega dejanja, opredeljenega v členu 17 te konvencije;

(n) „regionalna organizacija za gospodarsko povezovanje“ pomeni organizacijo, ki jo ustanovijo suverene države neke regije in na katero so države članice prenesle pristojnosti glede zadev, ki jih ureja ta konvencija, ter ki je v skladu s svojimi notranjimi postopki ustrezno pooblaščena za podpis, ratifikacijo, sprejetje in odobritev te konvencije ali pristop k njej; sklici na „države pogodbenice“ v tej konvenciji veljajo tudi za navedene organizacije v mejah njihovih pristojnosti;

(o) „nujni primer“ pomeni položaj, v katerem obstaja znatno in neposredno tveganje za življenje ali varnost fizične osebe.

Člen 3

Področje uporabe

Ta konvencija se uporablja, razen če je v njej navedeno drugače, za:

(a) preprečevanje, preiskovanje in pregon kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, vključno z zamrznitvijo, zasegom, odvzemom in vrnitvijo premoženjske koristi, pridobljene s takimi kaznivimi dejanji;

(b) zbiranje, pridobivanje, zavarovanje in izmenjavo dokazov v elektronski obliki za namene kazenskih preiskav ali postopkov, kot je določeno v členih 23 in 35 te konvencije.

Člen 4

Kazniva dejanja, določena v skladu z drugimi konvencijami in protokoli Združenih narodov

1. Države pogodbenice pri izvajanju drugih veljavnih konvencij in protokolov Združenih narodov, katerih pogodbenice so, zagotovijo, da se kazniva dejanja, določena v skladu s temi konvencijami in protokoli, štejejo za kazniva dejanja tudi po notranjem pravu, kadar so storjena z uporabo sistemov informacijske in komunikacijske tehnologije.

2. Nobena določba tega člena se ne razlaga tako, kot da določa kazniva dejanja v skladu s to konvencijo.

Člen 5

Zaščita suverenosti

1. Države pogodbenice izpolnjujejo obveznosti iz te konvencije v skladu z načeli suverene enakosti in ozemeljske celovitosti držav ter nevmešavanja v notranje zadeve drugih držav.

2. Nobena določba te konvencije ne pooblašča države pogodbenice, da na ozemlju druge države izvaja pristojnost in opravlja naloge, ki so predvidene izključno za organe navedene druge države v skladu z njenim notranjim pravom.

Člen 6

Spoštovanje človekovih pravic

1. Države pogodbenice zagotovijo, da je izvajanje njihovih obveznosti po tej konvenciji skladno z njihovimi obveznostmi po mednarodnem pravu o človekovih pravicah.

2. Nobena določba te konvencije se ne razlaga tako, kot da dovoljuje omejevanje človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, vključno s pravicami, povezanimi s svobodo izražanja, vesti, mnenja, veroizpovedi ali prepričanja, mirnega zbiranja in združevanja, v skladu z veljavnim mednarodnim pravom o človekovih pravicah in na način, ki je z njim skladen.

POGLAVJE II

INKRIMINACIJA

Člen 7

Nedovoljen dostop

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kaznivo dejanje določi nameren in neupravičen dostop do celotnega sistema informacijske in komunikacijske tehnologije ali katerega koli njegovega dela.

2. Država pogodbenica lahko zahteva, da mora biti kaznivo dejanje storjeno s kršitvijo varnostnih ukrepov, z namenom pridobitve elektronskih podatkov ali z drugim nepoštenim ali kaznivim namenom ali v zvezi s sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije, ki je povezan z drugim sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije.

Člen 8

Nezakonito prestrezanje

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kaznivo dejanje določi namerno in neupravičeno prestrezanje nejavnih prenosov elektronskih podatkov s tehničnimi sredstvi do, iz ali znotraj sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, vključno z elektromagnetnimi emisijami iz sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, ki prenaša take elektronske podatke.

2. Država pogodbenica lahko zahteva, da je kaznivo dejanje storjeno z nepoštenim ali kaznivim namenom ali v zvezi s sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije, ki je povezan z drugim sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije.

Člen 9

Poseganje v elektronske podatke

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kazniva dejanja določijo namerno in neupravičeno poškodovanje, izbris, poslabšanje, spreminjanje ali prikrivanje elektronskih podatkov.

2. Država pogodbenica lahko zahteva, da ravnanje, opisano v odstavku 1 tega člena, povzroči resno škodo.

Člen 10

Poseganje v sistem informacijske in komunikacijske tehnologije

Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kaznivo dejanje določi namerno in neupravičeno resno oviranje delovanja sistema informacijske in komunikacijske tehnologije z vnašanjem, prenašanjem, poškodovanjem, brisanjem, poslabšanjem, spreminjanjem ali prikrivanjem elektronskih podatkov.

Člen 11

Zloraba naprav

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kazniva dejanja, če so storjena namerno in neupravičeno, določijo:

(a) pridobitev, proizvodnja, prodaja, nabava za uporabo, uvoz, distribucija ali drugo dajanje na voljo:

(i) naprave, vključno s programom, zasnovane ali prilagojene predvsem za namene storitve katerega od kaznivih dejanj, določenih v skladu s členi 7 do 10 te konvencije, ali

(ii) gesla, poverilnic za dostop, elektronskega podpisa ali podobnih podatkov, s katerimi je mogoče dostopati do celotnega sistema informacijske in komunikacijske tehnologije ali katerega koli njegovega dela;

z namenom, da se naprava, vključno s programom, ali geslo, poverilnice za dostop, elektronski podpis ali podobni podatki uporabijo za storitev katerega od kaznivih dejanj, določenih v skladu s členi 7 do 10 te konvencije, ter

(b) posedovanje predmeta iz odstavka 1, točka (a)(i) ali (ii), tega člena z namenom, da bi se uporabil za storitev katerega od kaznivih dejanj, določenih v skladu s členi 7 do 10 te konvencije.

2. Ta člen se ne razlaga tako, kot da se z njim nalaga kazenska odgovornost, kadar pridobitev, proizvodnja, prodaja, nabava za uporabo, uvoz, distribucija ali drugo dajanje na voljo ali posest iz odstavka 1 tega člena ni namenjena storitvi kaznivega dejanja, določenega v skladu s členi 7 do 10 te konvencije, kot je na primer dovoljeno preskušanje ali zaščita sistema informacijske in komunikacijske tehnologije.

3. Vsaka država pogodbenica si lahko pridrži pravico, da ne uporabi odstavka 1 tega člena, če se pridržek ne nanaša na prodajo, distribucijo ali drugačno dajanje na voljo predmetov iz odstavka 1, točka (a)(ii), tega člena.

Člen 12

Ponarejanje, povezano s sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se po njenem notranjem pravu kot kazniva dejanja, če so storjena namerno in neupravičeno, določijo vnos, sprememba, izbris ali prikrivanje elektronskih podatkov, katerih posledica so neavtentični podatki, z namenom, da bi se upoštevali ali uporabili za pravne namene, kot da bi bili avtentični, ne glede na to, ali so podatki neposredno berljivi in razumljivi ali ne.

2. Država pogodbenica lahko kot pogoj za kazensko odgovornost zahteva goljufiv namen ali podoben nepošten ali kazniv namen.

Člen 13

Kraja ali goljufija, povezana s sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije

Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se po njenem notranjem pravu kot kaznivo dejanje, če je storjeno namerno in neupravičeno, določi povzročitev izgube premoženja drugi osebi s:

(a) kakršnim koli vnosom, spremembo, izbrisom ali prikrivanjem elektronskih podatkov;

(b) kakršnim koli poseganjem v delovanje sistema informacijske in komunikacijske tehnologije;

(c) kakršnim koli zavajanjem glede dejanskih okoliščin prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, zaradi katerega oseba stori ali opusti nekaj, česar sicer ne bi storila ali opustila;

goljufivim ali nepoštenim namenom, da oseba zase ali drugo osebo neupravičeno pridobi premoženjsko korist v denarju ali drugem premoženju.

Člen 14

Kazniva dejanja, povezana s spolno zlorabo otrok na spletu ali gradivom o spolnem izkoriščanju otrok

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se po njenem notranjem pravu kot kazniva dejanja, če so storjena namerno in neupravičeno, določijo naslednja ravnanja:

(a) izdelava, ponujanje, prodaja, distribucija, prenos, oddajanje, prikazovanje, objavljanje ali drugačno dajanje na voljo gradiva o spolni zlorabi ali spolnem izkoriščanju otrok prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije;

(b) pridobivanje ali naročanje gradiva o spolni zlorabi ali spolnem izkoriščanju otrok ali dostop do takega gradiva prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije;

(c) posedovanje ali upravljanje gradiva o spolni zlorabi ali spolnem izkoriščanju otrok, shranjenega v sistemu informacijske in komunikacijske tehnologije ali drugem pomnilniškem mediju;

(d) financiranje kaznivih dejanj, določenih v skladu s točkami (a) do (c) tega odstavka, ki jih lahko države pogodbenice določijo kot ločeno kaznivo dejanje.

2. Za namene tega člena izraz „gradivo o spolni zlorabi ali spolnem izkoriščanju otrok“ vključuje vizualno gradivo in lahko vključuje pisno ali zvočno vsebino, ki prikazuje, opisuje ali predstavlja katero koli osebo, mlajšo od 18 let:

(a) ki sodeluje pri dejanskem ali simuliranem spolnem dejanju;

(b) ki je v prisotnosti osebe, ki sodeluje pri kakršnem koli spolnem dejanju;

(c) katere spolni organi so prikazani predvsem za spolne namene, ali

(d) ki je podvržena mučenju ali krutemu, nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju, pri čemer je takšno gradivo spolne narave.

3. Država pogodbenica lahko zahteva, da se gradivo, opredeljeno v odstavku 2 tega člena, omeji na gradivo, ki:

(a) prikazuje, opisuje ali predstavlja obstoječo osebo ali

(b) vizualno prikazuje spolno zlorabo otrok ali spolno izkoriščanje otrok.

4. Države pogodbenice lahko v skladu s svojim notranjim pravom in skladno z veljavnimi mednarodnimi obveznostmi sprejmejo ukrepe za izključitev inkriminacije:

(a) ravnanja otrok za lastno ustvarjeno gradivo, ki jih prikazuje, ali

(b) sporazumne izdelave, prenosa ali posedovanja gradiva, opisanega v odstavku 2, točke (a) do (c), tega člena, kadar je prikazano osnovno ravnanje zakonito, kot določa notranje pravo, in kadar se tako gradivo hrani izključno za zasebno in sporazumno uporabo vpletenih oseb.

5. Nobena določba te konvencije ne vpliva na mednarodne obveznosti, ki bolj prispevajo k uresničevanju otrokovih pravic.

Člen 15

Nagovarjanje ali pridobivanje otrok z namenom storitve kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost otroka

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se po njenem notranjem pravu kot kaznivo dejanje določi dejanje namernega komuniciranja z otroki, njihovega nagovarjanja ali pridobivanja za spolne namene ali kakršnega koli dogovarjanja z otroki prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije z namenom storitve kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost otroka, kot je opredeljeno v notranjem pravu, med drugim za storitev katerega koli kaznivega dejanja, določenega v skladu s členom 14 te konvencije.

2. Država pogodbenica lahko zahteva, da dejanje prispeva k ravnanju, opisanemu v odstavku 1 tega člena.

3. Država pogodbenica lahko razmisli o razširitvi inkriminacije v skladu z odstavkom 1 tega člena v zvezi z osebo, za katero se domneva, da je otrok.

4. Države pogodbenice lahko sprejmejo ukrepe, da izključijo inkriminacijo ravnanja, opisanega v odstavku 1 tega člena, kadar ga storijo otroci.

Člen 16

Razširjanje intimnih slik brez privolitve

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se po njenem notranjem pravu kot kazniva dejanja, če so storjena namerno in neupravičeno, določijo prodaja, distribucija, prenos, objava ali dajanje na voljo na drug način intimne slike osebe prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije brez privolitve osebe, ki je na sliki prikazana.

2. V odstavku 1 tega člena „intimna slika“ pomeni vizualni posnetek osebe, starejše od 18 let, narejen na kakršen koli način, vključno s fotografijo ali video posnetkom, ki je spolne narave in na katerem so izpostavljeni spolni deli osebe ali oseba sodeluje v spolnem dejanju, ki je bilo v času snemanja zasebno in glede katerega so prikazane osebe v času storitve kaznivega dejanja upravičeno pričakovale zasebnost.

3. Država pogodbenica lahko opredelitev intimnih slik po potrebi razširi na prikaz oseb, ki so mlajše od 18 let, če so po notranjem pravu dopolnile zakonsko določeno starost za sodelovanje pri spolnem dejanju in slika ne prikazuje zlorabe ali izkoriščanja otrok.

4. Za namene tega člena oseba, ki je mlajša od 18 let in je prikazana na intimni sliki, ne more dati soglasja za razširjanje intimne slike, ki se šteje za gradivo o spolni zlorabi ali spolnem izkoriščanju otrok v skladu s členom 14 te konvencije.

5. Država pogodbenica lahko kot pogoj za kazensko odgovornost zahteva namen povzročitve škode.

6. Države pogodbenice lahko v skladu s svojim notranjim pravom in veljavnimi mednarodnimi obveznostmi sprejmejo tudi druge ukrepe v zvezi z zadevami, na katere se nanaša ta člen.

Člen 17

Pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s temeljnimi načeli notranjega prava sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se kot kazniva dejanja, če so storjena namerno, določijo:

(a) (i) pretvorba ali prenos premoženja, za katero se ve, da gre za premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, z namenom, da se skrije ali prikrije nezakonit izvor premoženja ali pomaga osebi, udeleženi pri storitvi predhodnega kaznivega dejanja, da se izogne pravnim posledicam svojega ravnanja;

(ii) skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora in kraja premoženja, razpolaganja in prometa z njim, lastništva premoženja ali pravic v zvezi z njim, kadar se ve, da gre pri takem premoženj za premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem;

(b) ob upoštevanju osnovnih pojmov svojega pravnega sistema:

(i) pridobitev, posest ali uporaba premoženja, kadar se ob prejemu ve, da gre pri takem premoženju za premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem;

(ii) sodelovanje, združevanje ali zarota pri storitvi ali poskusu storitve katerega od kaznivih dejanj, določenih v skladu s tem členom, ter pomoč, napeljevanje, omogočanje in svetovanje pri storitvi takega kaznivega dejanja.

(2) Za izvajanje ali uporabo odstavka 1 tega člena:

(a) vsaka država pogodbenica kot predhodna kazniva dejanja določi ustrezna kazniva dejanja, določena v skladu s členi 7 do 16 te konvencije;

(b) v primeru držav pogodbenic, katerih zakonodaja določa seznam posameznih predhodnih kaznivih dejanj, morajo te države na ta seznam vključiti vsaj celovit nabor kaznivih dejanj, določenih v skladu s členi 7 do 16 te konvencije;

(c) za namene točke (b) tega odstavka predhodna kazniva dejanja vključujejo kazniva dejanja, storjena v jurisdikciji zadevne države pogodbenice in zunaj njene jurisdikcije. Vendar pa so kazniva dejanja, storjena zunaj jurisdikcije države pogodbenice, predhodna kazniva dejanja le, če je zadevno ravnanje kaznivo dejanje po notranjem pravu države, v kateri je bilo storjeno, in bi bilo kaznivo dejanje po notranjem pravu države pogodbenice, ki izvaja ali uporablja ta člen, če bi bilo storjeno v njej;

(d) vsaka država pogodbenica generalnemu sekretarju Združenih narodov predloži kopije svojih zakonov, s katerimi se izvaja ta člen, in morebitnih poznejših sprememb takih zakonov ali njihov opis;

(e) če to zahtevajo temeljna načela notranjega prava države pogodbenice, se lahko določi, da se kazniva dejanja iz odstavka 1 tega člena ne uporabljajo za osebe, ki so storile predhodno kaznivo dejanje;

(f) je o vedenju, naklepu ali namenu kot zahtevanem elementu kaznivega dejanja, opredeljenega v odstavku 1 tega člena, mogoče sklepati na podlagi objektivnih dejanskih okoliščin.

Člen 18

Odgovornost pravnih oseb

1. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojimi pravnimi načeli sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da se določi odgovornost pravnih oseb za sodelovanje pri kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo.

2. V skladu s pravnimi načeli države pogodbenice je lahko odgovornost pravnih oseb kazenska, civilna ali upravna.

3. Taka odgovornost ne vpliva na kazensko odgovornost fizičnih oseb, ki so storile kazniva dejanja.

4. Vsaka država pogodbenica zagotovi zlasti, da se pravne osebe, ki so odgovorne v skladu s tem členom, kaznujejo z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kazenskimi ali nekazenskimi sankcijami, vključno z denarnimi sankcijami.

Člen 19

Udeležba in poskus

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kaznivo dejanje določi namerna udeležba v kateri koli vlogi, na primer kot pomočnik, sostorilec ali napeljevalec, pri kaznivem dejanju, določenem v skladu s to konvencijo.

2. Vsaka država pogodbenica lahko sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kaznivo dejanje opredeli vsak namerni poskus storitve kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo.

3. Vsaka država pogodbenica lahko sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se v skladu z njenim notranjim pravom kot kaznivo dejanje določi namerna priprava na kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo.

Člen 20

Zastaralni rok

Vsaka država pogodbenica po potrebi in ob upoštevanju teže kaznivega dejanja v skladu s svojim notranjim pravom določi dolg zastaralni rok za začetek postopka za katero koli kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, in določi daljši zastaralni rok ali predvidi prekinitev teka zastaralnega roka, če se domnevni storilec kaznivega dejanja izogiba sodnim postopkom.

Člen 21

Pregon, sojenje in sankcije

1. Vsaka država pogodbenica za storitev kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, predvidi učinkovite, sorazmerne in odvračilne sankcije, pri katerih se upošteva teža kaznivega dejanja.

2. Vsaka država pogodbenica lahko v skladu s svojim notranjim pravom sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se določijo obteževalne okoliščine v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, vključno z okoliščinami, ki vplivajo na kritično informacijsko infrastrukturo.

3. Vsaka država pogodbenica si prizadeva zagotoviti, da se vsa diskrecijska pravna pooblastila po njenem notranjem pravu v zvezi s pregonom oseb za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, izvajajo tako, da se čim bolj poveča učinkovitost ukrepov preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj v zvezi s temi kaznivimi dejanji in ob ustreznem upoštevanju potrebe po odvračanju od storitve takih kaznivih dejanj.

4. Vsaka država pogodbenica zagotovi, da ima vsaka oseba, ki je preganjana zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, vse pravice in jamstva v skladu z notranjim pravom in veljavnimi mednarodnimi obveznostmi države pogodbenice, vključno s pravico do poštenega sojenja in pravicami obrambe.

5. V primeru kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe v skladu s svojim notranjim pravom in ob ustreznem upoštevanju pravic do obrambe, s katerimi zagotovi, da se pri pogojih, določenih v zvezi z odločitvami o odpustu do začetka sojenja ali pritožbe, upošteva potreba po zagotovitvi navzočnosti obdolženca v nadaljnjih kazenskih postopkih.

6. Vsaka država pogodbenica pri obravnavi možnosti predčasnega odpusta ali pogojnega odpusta oseb, obsojenih za taka kazniva dejanja, upošteva težo zadevnih kaznivih dejanj.

7. Države pogodbenice zagotovijo, da so v notranjem pravu vzpostavljeni ustrezni ukrepi za zaščito otrok, ki so obtoženi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, skladno z obveznostmi iz Konvencije o otrokovih pravicah in njenih veljavnih protokolov ter drugih veljavnih mednarodnih ali regionalnih instrumentov.

8. Nobena določba te konvencije ne vpliva na načelo, da je opis kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, in veljavnega pravnega varstva ali drugih pravnih načel, ki urejajo zakonitost ravnanja, odvisen od notranjega prava države pogodbenice ter da se taka kazniva dejanja preganjajo in kaznujejo v skladu z navedenim pravom.

POGLAVJE III

PRISTOJNOST

Člen 22

Pristojnost

1. Vsaka država pogodbenica sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da se izreče za pristojno za obravnavo kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, kadar:

(a) je kaznivo dejanje storjeno na ozemlju zadevne države pogodbenice ali

(b) je kaznivo dejanje storjeno na plovilu, ki pluje pod zastavo zadevne države pogodbenice, ali zrakoplovu, ki je v času storitve kaznivega dejanja registriran v skladu z zakoni zadevne države pogodbenice.

2. Ob upoštevanju člena 5 te konvencije se lahko država pogodbenica izreče za pristojno za katero koli tako kaznivo dejanje tudi, kadar:

(a) je kaznivo dejanje storjeno zoper državljana zadevne države pogodbenice ali

(b) kaznivo dejanje stori državljan zadevne države pogodbenice ali oseba brez državljanstva, ki ima običajno prebivališče na njenem ozemlju, ali

(c) je kaznivo dejanje eno od kaznivih dejanj, določenih v skladu s členom 17(1), točka(b)(ii), te konvencije, in je storjeno zunaj njenega ozemlja z namenom storitve kaznivega dejanja, določenega v skladu s členom 17(1), točka (a)(i) ali (ii) ali (b)(i), te konvencije, na njenem ozemlju, ali

(d) je kaznivo dejanje storjeno zoper državo pogodbenico.

3. Za namene člena 37(11) te konvencije vsaka država pogodbenica sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da se izreče za pristojno za obravnavo kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, kadar je domnevni storilec navzoč na ozemlju zadevne države pogodbenice in slednja take osebe ne izroči zgolj zato, ker je njen državljan.

4. Vsaka država pogodbenica lahko sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da se izreče za pristojno za obravnavo kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, tudi kadar je domnevni storilec navzoč na njenem ozemlju in ga ne izroči.

5. Če je država pogodbenica, ki izvaja svojo pristojnost v skladu z odstavkom 1 ali 2 tega člena, uradno obveščena ali kakor koli drugače seznanjena s tem, da katera od drugih držav pogodbenic izvaja preiskavo, pregon ali sodni postopek v zvezi z istim ravnanjem, se pristojni organi zadevnih držav pogodbenic po potrebi med seboj posvetujejo, da uskladijo svoje ukrepe.

6. Brez poseganja v norme splošnega mednarodnega prava ta konvencija ne izključuje izvajanja morebitne pristojnosti za obravnavo kaznivih dejanj, kadar se država pogodbenica izreče za pristojno v skladu s svojim notranjim pravom.

POGLAVJE IV

POSTOPKOVNI UKREPI IN KAZENSKI PREGON

Člen 23

Obseg postopkovnih ukrepov

1. Vsaka država pogodbenica sprejme potrebne zakonodajne in druge ukrepe za določitev pooblastil in postopkov, določenih v tem poglavju, za namene posebnih kazenskih preiskav ali postopkov.

2. Razen če je v tej konvenciji določeno drugače, vsaka država pogodbenica uporabi pooblastila in postopke iz odstavka 1 tega člena za:

(a) kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo;

(b) druga kazniva dejanja, storjena z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, ter

(c) zbiranje dokazov v elektronski obliki o katerem koli kaznivem dejanju.

3. (a) Vsaka država pogodbenica si lahko pridrži pravico, da uporabi ukrepe iz člena 29 te konvencije samo za kazniva dejanja ali kategorije kaznivih dejanj, navedene v pridržku, če obseg takih kaznivih dejanj ali kategorij kaznivih dejanj ni omejen bolj kot obseg kaznivih dejanj, za katera uporablja ukrepe iz člena 30 te konvencije. Vsaka država pogodbenica razmisli o omejitvi takega pridržka, da bi omogočila čim širšo uporabo ukrepov iz člena 29;

(b) kadar država pogodbenica zaradi omejitev v svoji zakonodaji, ki je veljala ob sprejetju te konvencije, ne more uporabiti ukrepov iz členov 29 in 30 te konvencije za komunikacije, ki se prenašajo znotraj sistema informacijske in komunikacijske tehnologije ponudnika storitev, ki:

(i) deluje v korist zaprte skupine uporabnikov ter

(ii) ne uporablja javnih komunikacijskih omrežij in ni povezan z drugim sistemom informacijske in komunikacijske tehnologije, javnim ali zasebnim,

si lahko pridrži pravico, da teh ukrepov ne uporabi za take komunikacije. Vsaka država pogodbenica razmisli o omejitvi takega pridržka, da bi omogočila čim širšo uporabo ukrepov iz členov 29 in 30 te konvencije.

Člen 24

Pogoji in zaščitni ukrepi

1. Vsaka država pogodbenica zagotovi, da za vzpostavitev, izvajanje in uporabo pooblastil in postopkov iz tega poglavja veljajo pogoji in zaščitni ukrepi, določeni v njenem notranjem pravu, ki zagotavljajo varstvo človekovih pravic v skladu z njenimi obveznostmi po mednarodnem pravu o človekovih pravicah in vključujejo načelo sorazmernosti.

2. V skladu z notranjim pravom vsake države pogodbenice taki pogoji in zaščitni ukrepi, kot je ustrezno glede na naravo zadevnega postopka ali pooblastila, med drugim vključujejo sodni ali drug neodvisni nadzor, pravico do učinkovitega pravnega sredstva, razloge, ki utemeljujejo uporabo, ter omejitev obsega in trajanja takega pooblastila ali postopka.

3. Kolikor je to v skladu z javnim interesom, zlasti z učinkovitim izvajanjem sodne oblasti, vsaka država pogodbenica upošteva vpliv pooblastil in postopkov iz tega poglavja na pravice, odgovornosti in zakonite interese tretjih oseb.

4. Pogoji in zaščitni ukrepi, določeni v skladu s tem členom, se uporabljajo na nacionalni ravni za pooblastila in postopke, določene v tem poglavju, tako za namene notranjih kazenskih preiskav in postopkov kot tudi za namene zagotavljanja mednarodnega sodelovanja s strani zaprošene države pogodbenice.

5. Sklici na sodni ali drug neodvisni nadzor iz odstavka 2 tega člena so sklici na tak nadzor na nacionalni ravni.

Člen 25

Takojšnje zavarovanje shranjenih elektronskih podatkov

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da svojim pristojnim organom omogoči, da odredijo ali na podoben način zagotovijo takojšnje zavarovanje določenih elektronskih podatkov, vključno s podatki o prometu, vsebini in naročnikih, ki so bili shranjeni z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, zlasti kadar obstajajo razlogi za domnevo, da so elektronski podatki še posebej ranljivi za izgubo ali spremembo.

2. Kadar država pogodbenica uveljavi odstavek 1 tega člena z odredbo osebi, naj zavaruje določene shranjene elektronske podatke, ki jih ima v posesti ali so pod njenim nadzorom, sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da to osebo zaveže k ohranjanju in zagotavljanju celovitosti zadevnih elektronskih podatkov tako dolgo, kot je potrebno, vendar največ 90 dni, da lahko pristojni organi zahtevajo njihovo razkritje. Država pogodbenica lahko določi, da se taka odredba naknadno podaljša.

3. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da skrbnika ali drugo osebo, ki mora zavarovati elektronske podatke, zaveže k ohranjanju zaupnosti izvajanja takih postopkov za obdobje, določeno v njeni notranji zakonodaji.

Člen 26

Takojšnje zavarovanje in delno razkritje podatkov o prometu

Vsaka država pogodbenica v zvezi s podatki o prometu, ki jih je treba zavarovati v skladu z določbami člena 25 te konvencije, sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da:

(a) zagotovi, da je takšno takojšnje zavarovanje podatkov o prometu na voljo ne glede na to, ali je pri prenosu komunikacije sodeloval eden ali več ponudnikov storitev, ter

(b) da zagotovi takojšnje razkritje zadostne količine podatkov o prometu pristojnemu organu države pogodbenice ali osebi, ki jo ta organ imenuje, da lahko država pogodbenica identificira ponudnike storitev in pot, po kateri je bila komunikacija ali navedena informacija poslana.

Člen 27

Nalog za predložitev dokazov

Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da svoje pristojne organe pooblasti za odreditev:

(a) naj oseba na njenem ozemlju predloži določene elektronske podatke, ki jih ima v posesti ali so pod njenim nadzorom in so shranjeni v sistemu informacijske in komunikacijske tehnologije ali elektronskem pomnilniškem mediju, ter

(b) naj ponudnik storitev, ki ponuja svoje storitve na ozemlju države pogodbenice, predloži informacije o naročnikih v zvezi s takimi storitvami, ki jih ima v posesti ali so pod njegovim nadzorom.

Člen 28

Preiskava in zaseg shranjenih elektronskih podatkov

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da svoje pristojne organe pooblasti za preiskavo ali podoben dostop do:

(a) sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, njegovega dela in v njem shranjenih elektronskih podatkov ter

(b) elektronskega pomnilniškega medija, na katerem so morda shranjeni zahtevani elektronski podatki,

na njenem ozemlju.

2. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev, da lahko njeni organi, kadar na podlagi odstavka 1, točka (a), tega člena preiskujejo določen sistem informacijske in komunikacijske tehnologije ali njegov del ali na podoben način dostopajo do takega sistema ali njegovega dela in imajo razloge za domnevo, da so zahtevani elektronski podatki shranjeni v drugem sistemu informacijske in komunikacijske tehnologije ali njegovem delu na njenem ozemlju, ter so ti podatki zakonito dostopni iz prvotnega sistema ali so prvotnemu sistemu zakonito na voljo, lahko takoj izvedejo preiskavo za pridobitev dostopa do zadevnega drugega sistema informacijske in komunikacijske tehnologije.

3. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da svoje pristojne organe pooblasti za zaseg ali podobno zavarovanje elektronskih podatkov na svojem ozemlju, do katerih se dostopa v skladu z odstavkom 1 ali 2 tega člena. Ti ukrepi vključujejo pooblastilo za:

(a) zaseg ali podoben način zavarovanja sistema informacijske in komunikacijske tehnologije ali njegovega dela ali elektronskega pomnilniškega medija;

(b) izdelavo in hrambo kopij zadevnih elektronskih podatkov v elektronski obliki;

(c) ohranjanje celovitosti ustreznih shranjenih elektronskih podatkov;

(d) onemogočenje dostopa do zadevnih elektronskih podatkov v dostopanem sistemu informacijske in komunikacijske tehnologije ali odstranitev takih podatkov.

4. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da svoje pristojne organe pooblasti, da lahko kateri koli osebi, ki ima znanje o delovanju zadevnega sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, informacijskega in telekomunikacijskega omrežja ali njunih sestavnih delov ali o ukrepih, ki se uporabljajo za zaščito elektronskih podatkov v njih, odredijo, da razumno zagotovi potrebne informacije za omogočanje izvajanja ukrepov iz odstavkov 1 do 3 tega člena.

Člen 29

Zbiranje podatkov o prometu v realnem času

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da svoje pristojne organe pooblasti, da:

(a) na njenem ozemlju z uporabo tehničnih sredstev zbirajo ali evidentirajo ter

(b) od ponudnika storitev zahtevajo, da v okviru svojih obstoječih tehničnih zmogljivosti:

(i) na njenem ozemlju z uporabo tehničnih sredstev zbira ali evidentira ali

(ii) v sodelovanju in ob pomoči pristojnih organov zbira ali evidentira

podatke o prometu v realnem času, povezane z določenimi komunikacijami na njenem ozemlju, ki se prenašajo prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije.

2. Kadar država pogodbenica zaradi načel notranjega pravnega sistema ne more sprejeti ukrepov iz odstavka 1, točka (a), tega člena, lahko namesto tega sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev zbiranja ali evidentiranja podatkov o prometu v realnem času, povezanih z določenimi komunikacijami, ki se prenašajo na njenem ozemlju, z uporabo tehničnih sredstev na zadevnem ozemlju.

3. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se ponudnika storitev zaveže k ohranjanju zaupnosti izvršitve katerega koli pooblastila iz tega člena in vseh s tem povezanih informacij.

Člen 30

Prestrezanje podatkov o vsebini

1. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so v zvezi z vrsto hudih kaznivih dejanj, ki se določijo z notranjim pravom, potrebni za to, da svoje pristojne organe pooblasti, da:

(a) na njenem ozemlju z uporabo tehničnih sredstev zbirajo ali evidentirajo ter

(b) od ponudnika storitev zahtevajo, da v okviru svojih obstoječih tehničnih zmogljivosti:

(i) na njenem ozemlju z uporabo tehničnih sredstev zbira ali evidentira ali

(ii) v sodelovanju in ob pomoči pristojnih organov zbira ali evidentira

podatke o vsebini določenih komunikacij na njenem ozemlju v realnem času, ki se prenašajo prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije.

2. Kadar država pogodbenica zaradi načel svojega notranjega pravnega sistema ne more sprejeti ukrepov iz odstavka 1, točka (a), tega člena, lahko namesto tega sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev zbiranja ali evidentiranja podatkov o vsebini določenih komunikacij v realnem času na njenem ozemlju z uporabo tehničnih sredstev na zadevnem ozemlju.

3. Vsaka država pogodbenica sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se ponudnika storitev zaveže k ohranjanju zaupnosti izvršitve katerega koli pooblastila iz tega člena in vseh s tem povezanih informacij.

Člen 31

Zamrznitev, zaseg in odvzem premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem

1. Vsaka država pogodbenica sprejme, v največji možni meri v okviru svojega notranjega pravnega sistema, ukrepe, ki so potrebni za to, da se omogoči odvzem:

(a) premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ali premoženja, katerega vrednost ustreza vrednosti take premoženjske koristi;

(b) premoženja, opreme ali drugih pripomočkov, ki se uporabljajo ali so namenjena uporabi za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo.

2. Vsaka država pogodbenica sprejme ukrepe, ki so potrebni, da se omogočijo identifikacija, sledenje, zamrznitev ali zaseg katerega koli predmeta iz odstavka 1 tega člena z namenom morebitnega odvzema.

3. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom sprejme zakonodajne in druge ukrepe, ki so potrebni za ureditev upravljanja s strani pristojnih organov zamrznjenega, zaseženega ali odvzetega premoženja iz odstavkov 1 in 2 tega člena.

4. Če je bila premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, delno ali v celoti preoblikovana ali pretvorjena v drugo premoženje, je predmet ukrepov iz tega člena namesto premoženjske koristi tako premoženje.

5. Če je premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, združena s premoženjem, pridobljenim iz zakonitih virov, se tako premoženje, brez poseganja v morebitna pooblastila v zvezi z zamrznitvijo ali zasegom, lahko odvzame do ocenjene vrednosti premoženjske koristi, ki je bila združena.

6. Dohodki ali druge koristi, ki izhajajo iz premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, iz premoženja, v katero je bila premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, spremenjena ali pretvorjena, ali iz premoženja, s katerim je bila premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem, združena, so prav tako predmet ukrepov iz tega člena, in sicer na enak način in v enakem obsegu kot premoženjska korist, pridobljena s kaznivim dejanjem.

7. Za namene tega člena in člena 50 te konvencije vsaka država pogodbenica pooblasti svoja sodišča ali druge pristojne organe, da odredijo, da se bančne, finančne ali trgovinske evidence dajo na voljo ali zasežejo. Država pogodbenica ne sme zavrniti ukrepanja v skladu z določbami tega odstavka zaradi bančne tajnosti.

8. Vsaka država pogodbenica lahko preuči možnost, da od storilca zahteva, naj dokaže zakonit izvor domnevne premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali drugega premoženja, ki se lahko odvzame, če je taka zahteva v skladu z načeli notranjega prava ter z naravo sodnih in drugih postopkov.

9. Določbe tega člena se ne razumejo kot poseganje v pravice dobrovernih tretjih oseb.

10. Nobena določba tega člena ne vpliva na načelo, da se ukrepi, na katere se nanaša, določijo in izvajajo v skladu z določbami notranjega prava države pogodbenice.

Člen 32

Vzpostavitev kazenske evidence

Vsaka država pogodbenica lahko sprejme zakonodajne ali druge ukrepe, ki so potrebni za to, da se pod pogoji in za namen, ki se ji zdijo primerni, upošteva morebitna predhodna obsodba domnevnega storilca v drugi državi, z namenom uporabe takih informacij v kazenskem postopku v zvezi s kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo.

Člen 33

Zaščita prič

1. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe v skladu s svojim notranjim pravom in v okviru svojih zmožnosti, da zagotovi učinkovito zaščito pred morebitnimi povračilnimi ukrepi ali ustrahovanjem za priče, ki pričajo ali v dobri veri in iz utemeljenih razlogov posredujejo informacije o kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo, ali kako drugače sodelujejo s preiskovalnimi ali sodnimi organi, ter po potrebi za njihove sorodnike in druge bližnje osebe.

2. Ukrepi iz odstavka 1 tega člena lahko, brez poseganja v pravice obdolženca, vključno s pravico do ustreznega pravnega postopka, med drugim vključujejo:

(a) vzpostavitev postopkov za fizično zaščito takih oseb, kot so, kolikor je to potrebno in izvedljivo, njihova preselitev ter po potrebi omogočanje nerazkritja ali omejitev razkritja informacij glede identitete in bivališča takih oseb;

(b) določitev dokaznih pravil, ki omogočajo pričanje na način, ki zagotavlja varnost priče, na primer omogočanje pričanja z uporabo komunikacijske tehnologije, kot so video povezave, ali drugih ustreznih sredstev.

3. Države pogodbenice razmislijo o sklenitvi sporazumov ali dogovorov z drugimi državami o preselitvi oseb iz odstavka 1 tega člena.

4. Določbe tega člena se uporabljajo tudi za žrtve, če so priče.

Člen 34

Pomoč žrtvam in njihova in zaščita

1. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe v okviru svojih zmožnosti, da zagotovi pomoč in zaščito žrtvam kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, zlasti v primerih grožnje s povračilnimi ukrepi ali ustrahovanja.

2. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom vzpostavi ustrezne postopke za zagotovitev dostopa do odškodnine in povračila žrtvam kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo.

3. Vsaka država pogodbenica v skladu s svojim notranjim pravom omogoči, da se stališča in pomisleki žrtev predstavijo in upoštevajo v ustreznih fazah kazenskega postopka proti storilcem na način, ki ne posega v pravice do obrambe.

4. V zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s členi 14 do 16 te konvencije, vsaka država pogodbenica, ob upoštevanju svojega notranjega prava, sprejme ukrepe za zagotavljanje pomoči žrtvam takih kaznivih dejanj, vključno z njihovo fizično in psihološko rehabilitacijo, v sodelovanju z ustreznimi mednarodnimi organizacijami, nevladnimi organizacijami in drugimi elementi civilne družbe.

5. Pri uporabi določb odstavkov 2 do 4 tega člena vsaka država pogodbenica upošteva starost, spol ter posebne okoliščine in potrebe žrtev, vključno s posebnimi okoliščinami in potrebami otrok.

6. Vsaka država pogodbenica v obsegu, ki je skladen z njenim notranjim pravnim okvirom, sprejme učinkovite ukrepe za zagotovitev skladnosti z zahtevami za odstranitev vsebine, opisane v členih 14 in 16 te konvencije, ali onemogočanje dostopa do take vsebine.

POGLAVJE V

MEDNARODNO SODELOVANJE

Člen 35

Splošna načela mednarodnega sodelovanja

1. Države pogodbenice med seboj sodelujejo v skladu z določbami te konvencije, drugimi veljavnimi mednarodnimi instrumenti o mednarodnem sodelovanju v kazenskih zadevah in notranjim pravom za namene:

(a) preiskovanja in pregona kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, ter sodnih postopkov v zvezi z njimi, vključno z zamrznitvijo, zasegom, odvzemom in vračilom premoženjske koristi, pridobljene s takimi kaznivimi dejanji;

(b) zbiranja, pridobivanja, zavarovanja in izmenjave dokazov v elektronski obliki o kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo;

(c) zbiranja, pridobivanja, zavarovanja in izmenjave dokazov v elektronski obliki o katerem koli hudem kaznivem dejanju, vključno s hudimi kaznivimi dejanji, določenimi v skladu z drugimi veljavnimi konvencijami in protokoli Združenih narodov, ki veljajo v času sprejetja te konvencije.

2. Za namene zbiranja, pridobivanja, zavarovanja in izmenjave dokazov v elektronski obliki o kaznivih dejanjih iz odstavka 1, točki (b) in (c), tega člena se uporabljajo ustrezni odstavki člena 40 ter členov 41 do 46 te konvencije.

3. V zadevah mednarodnega sodelovanja se, kadar je dvojna kaznivost pogoj, šteje, da je ta pogoj izpolnjen, ne glede na to, ali zakonodaja zaprošene države pogodbenice uvršča kaznivo dejanje v isto kategorijo kaznivih dejanj ali ga označuje z enako terminologijo kot država pogodbenica prosilka, če je ravnanje, na katerem temelji kaznivo dejanje, v zvezi s katerim je zaprošeno za pomoč, kaznivo dejanje po pravu obeh držav pogodbenic.

Člen 36

Varstvo osebnih podatkov

1. (a) Država pogodbenica, ki prenaša osebne podatke na podlagi te konvencije, to stori v skladu s svojim notranjim pravom in morebitnimi obveznostmi, ki jih ima kot pogodbenica prenosnica na podlagi veljavnega mednarodnega prava. Državam pogodbenicam ni treba prenesti osebnih podatkov v skladu s to konvencijo, če podatkov ni mogoče zagotoviti v skladu z njihovo veljavno zakonodajo o varstvu osebnih podatkov;

(b) če prenos osebnih podatkov ne bi bil v skladu z odstavkom 1, točka (a), tega člena, lahko države pogodbenice v skladu z veljavno zakonodajo določijo ustrezne pogoje za zagotovitev skladnosti, da bi lahko odgovorile na zahtevo po osebnih podatkih;

(c) države pogodbenice se spodbuja, da vzpostavijo dvostranske ali večstranske dogovore za olajšanje prenosa osebnih podatkov.

2. Za osebne podatke, ki se prenašajo v skladu s to konvencijo, države pogodbenice zagotovijo, da so prejeti osebni podatki predmet učinkovitih in ustreznih zaščitnih ukrepov v ustreznih pravnih okvirih držav pogodbenic.

3. Za prenos osebnih podatkov, pridobljenih v skladu s to konvencijo, v tretjo državo ali mednarodno organizacijo mora država pogodbenica o svoji nameri obvestiti prvotno državo pogodbenico prenosnico in jo zaprositi za dovoljenje.

Država pogodbenica take osebne podatke prenese le z odobritvijo prvotne države pogodbenice prenosnice, pri čemer se lahko zahteva odobritev v pisni obliki.

Člen 37

Izročitev

1. Ta člen se uporablja za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, kadar se oseba, ki je predmet prošnje za izročitev, nahaja na ozemlju zaprošene države pogodbenice, če je kaznivo dejanje, za katero se zahteva izročitev, kaznivo v skladu z notranjim pravom tako države pogodbenice prosilke kot tudi zaprošene države pogodbenice. Kadar se izročitev zahteva zaradi prestajanja pravnomočne zaporne kazni ali druge oblike pridržanja, izrečene zaradi kaznivega dejanja, za katero je predpisana izročitev, lahko zaprošena država pogodbenica izročitev odobri v skladu z notranjim pravom.

2. Ne glede na odstavek 1 tega člena lahko država pogodbenica, katere pravo to dovoljuje, odobri izročitev osebe za katero koli kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, ki po njenem notranjem pravu ni kaznivo.

3. Če prošnja za izročitev vključuje več ločenih kaznivih dejanj, od katerih je vsaj za eno predpisana izročitev v skladu s tem členom, za nekatera pa ni predpisana izročitev zaradi trajanja zagrožene zaporne kazni, vendar so povezana s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, lahko zaprošena država pogodbenica ta člen uporabi tudi za ta kazniva dejanja.

4. Za vsako kaznivo dejanje, za katero se uporablja ta člen, se šteje, da je vključeno v vsako pogodbo o izročitvi, ki velja med državami pogodbenicami, kot kaznivo dejanje, za katero je predpisana izročitev. Države pogodbenice se zavezujejo, da bodo vključile taka kazniva dejanja kot kazniva dejanja, za katera je predpisana izročitev, v vsako pogodbo o izročitvi, ki bo sklenjena med njimi.

5. Če država pogodbenica, ki izročitev pogojuje z obstojem pogodbe, prejme prošnjo za izročitev od druge države pogodbenice, s katero nima sklenjene pogodbe o izročitvi, lahko šteje to konvencijo kot pravno podlago za izročitev zaradi katerega koli kaznivega dejanja, za katero se uporablja ta člen.

6. Države pogodbenice, ki pogojujejo izročitev z obstojem pogodbe:

(a) ob deponiranju svojih listin o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi te konvencije ali pristopu k njej obvestijo generalnega sekretarja Združenih narodov o tem, ali bodo to konvencijo štele kot pravno podlago za sodelovanje pri izročitvi z drugimi državami pogodbenicami te konvencije, ter

(b) si, če te konvencije ne štejejo kot pravno podlago za sodelovanje pri izročitvi, po potrebi prizadevajo skleniti pogodbe o izročitvi z drugimi državami pogodbenicami te konvencije za izvajanje tega člena.

7. Države pogodbenice, ki izročitve ne pogojujejo s pogodbo, štejejo kazniva dejanja, za katera se uporablja ta člen, kot kazniva dejanja, za katera je predpisana izročitev.

8. Za izročitev veljajo pogoji, določeni z notranjim pravom zaprošene države pogodbenice ali veljavnimi pogodbami o izročitvi, med drugim vključno s pogoji v zvezi z najnižjo kaznijo, ki je potrebna za izročitev, in razlogi, na podlagi katerih lahko zaprošena država pogodbenica izročitev zavrne.

9. Države pogodbenice si v skladu s svojim notranjim pravom prizadevajo za pospešitev postopkov izročitve in poenostavitev s tem povezanih zahtev po dokazih glede katerega koli kaznivega dejanja, za katero se uporablja ta člen.

10. Zaprošena država pogodbenica lahko, ob upoštevanju določb svojega notranjega prava in pogodb o izročitvi, potem ko se prepriča, da to upravičujejo nujne okoliščine, ter na zahtevo države pogodbenice prosilke, tudi kadar se prošnja posreduje po obstoječih kanalih Mednarodne organizacije kriminalistične policije, pridrži osebo, za katere izročitev je zaprošeno in ki je na njenem ozemlju, ali sprejme druge ustrezne ukrepe za zagotovitev njene navzočnosti v postopku izročitve.

11. Če država pogodbenica, na ozemlju katere je najden domnevni storilec, zaradi kaznivega dejanja, za katero se uporablja ta člen, take osebe ne izroči zgolj zato, ker je njen državljan, na zahtevo države pogodbenice, ki zaprosi za izročitev, zadevo nemudoma predloži pristojnim organom za pregon. Navedeni organi sprejmejo odločitve in izvajajo postopke na enak način kot v primeru katerega koli drugega primerljivega kaznivega dejanja v skladu z notranjim pravom navedene države pogodbenice. Zadevne države pogodbenice med seboj sodelujejo zlasti v zvezi s postopkovnimi in dokaznimi vidiki, da zagotovijo učinkovitost takega pregona.

12. Če notranje pravo državi pogodbenici dovoljuje, da izroči ali kakor koli drugače preda svojega državljana le pod pogojem, da bo ta oseba vrnjena navedeni državi pogodbenici za prestajanje kazni, ki ji bo izrečena ob koncu sojenja ali postopka, zaradi katerega je zaprošeno za izročitev ali predajo te osebe, ter če država pogodbenica, ki zaprosi za izročitev te osebe, soglaša s to možnostjo in drugimi pogoji, ki se državama pogodbenicama zdijo primerni, taka pogojna izročitev ali predaja zadostuje za izpolnitev obveznosti iz odstavka 11 tega člena.

13. Če se izročitev zaradi izvršitve kazni zavrne, ker je oseba, za katere izročitev je zaprošeno, državljan zaprošene države pogodbenice, zaprošena država pogodbenica, če ji notranje pravo to dovoljuje in v skladu z zahtevami takega prava, na zahtevo države pogodbenice prosilke preuči možnost izvršitve kazni, izrečene v skladu z notranjim pravom države pogodbenice prosilke, ali preostanka kazni.

14. Vsaki osebi, glede katere poteka postopek zaradi kakršnih koli kaznivih dejanj, za katera se uporablja ta člen, se zagotovi poštena obravnava na vseh stopnjah postopka, vključno z vsemi pravicami in jamstvi, ki jih določa notranje pravo države pogodbenice, na ozemlju katere je navedena oseba navzoča.

15. Nobena določba te konvencije se ne razlaga tako, da zaprošeno državo pogodbenico obvezuje k izročitvi, če utemeljeno meni, da je bila prošnja vložena zaradi pregona ali kaznovanja osebe na podlagi njenega spola, rase, jezika, veroizpovedi, državljanstva, etničnega porekla ali političnega prepričanja ali da bi ugoditev prošnji škodila položaju navedene osebe iz katerega koli od teh razlogov.

16. Države pogodbenice ne smejo zavrniti prošnje za izročitev zgolj zato, ker se za kaznivo dejanje šteje, da vključuje tudi davčne zadeve.

17. Zaprošena država pogodbenica se, preden zavrne izročitev, po potrebi posvetuje z državo pogodbenico prosilko in ji omogoči, da predstavi svoja mnenja in zagotovi informacije, ki se nanašajo na njene navedbe.

18. Zaprošena država pogodbenica obvesti državo pogodbenico prosilko o svoji odločitvi glede izročitve. Obvesti jo o morebitnih razlogih za zavrnitev izročitve, razen če ji to preprečuje notranje pravo ali mednarodne pravne obveznosti.

19. Vsaka država pogodbenica ob podpisu ali deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu generalnemu sekretarju Združenih narodov sporoči ime in naslov organa, pristojnega za vlaganje ali prejemanje prošenj za izročitev ali začasno prijetje. Generalni sekretar vzpostavi in sproti posodablja register organov, ki jih določijo države pogodbenice. Vsaka država pogodbenica zagotovi, da so podatki v registru ves čas točni.

20. Države pogodbenice si prizadevajo za sklenitev dvostranskih in večstranskih sporazumov ali dogovorov za izvedbo izročitve ali izboljšanje njene učinkovitosti.

Člen 38

Premestitev obsojenih oseb

Države pogodbenice lahko, ob upoštevanju pravic obsojenih oseb, razmislijo o sklenitvi dvostranskih ali večstranskih sporazumov ali dogovorov o premestitvi oseb, obsojenih na zaporno kazen ali druge oblike odvzema prostosti zaradi kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, na njihovo ozemlje, da bi tam prestajale kazen. Države pogodbenice lahko upoštevajo tudi vprašanja v zvezi s privolitvijo, rehabilitacijo in reintegracijo.

Člen 39

Prenos kazenskega postopka

1. Države pogodbenice preučijo možnost medsebojnega prenosa postopkov za kazenski pregon kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, kadar se šteje, da je tak prenos v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti, zlasti v primerih, ko je vključenih več jurisdikcij, z namenom omejitve pregona na eno samo državo pogodbenico.

2. Če država pogodbenica, ki prenos kazenskega postopka pogojuje z obstojem pogodbe, prejme zaprosilo za prenos od druge države pogodbenice, s katero nima sklenjene pogodbe v zadevi, lahko šteje to konvencijo kot pravno podlago za prenos kazenskega postopka v zvezi s katerim koli kaznivim dejanjem, za katero se uporablja ta člen.

Člen 40

Splošna načela in postopki v zvezi z medsebojno pravno pomočjo

1. Države pogodbenice druga drugi zagotavljajo najširšo možno medsebojno pravno pomoč pri preiskavah, pregonu in sodnih postopkih v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ter za namene zbiranja dokazov v elektronski obliki o kaznivih dejanjih, določenih v skladu s to konvencijo, kot tudi o hudih kaznivih dejanjih.

2. Pri preiskavah, pregonu in sodnih postopkih v zvezi s kaznivimi dejanji, za katera se lahko pravna oseba v pogodbenici prosilki šteje za odgovorno v skladu s členom 18 te konvencije, se zagotavlja čim večja medsebojna pravna pomoč v skladu z ustreznimi zakoni, pogodbami, sporazumi in dogovori zaprošene države pogodbenice.

3. Za medsebojno pravno pomoč, ki se zagotovi v skladu s tem členom, se lahko zaprosi za katerega koli od naslednjih namenov:

(a) zbiranje dokazov ali sprejemanje izjav oseb;

(b) vročanje sodnih pisanj;

(c) preiskovanje, zaseg in zamrznitev;

(d) iskanje ali podoben dostop do elektronskih podatkov, shranjenih z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije na podlagi člena 44 te konvencije, ter zaseg ali podobno zavarovanje in razkritje takih podatkov;

(e) zbiranje podatkov o prometu v realnem času na podlagi člena 45 te konvencije;

(f) prestrezanje podatkov o vsebini na podlagi člena 46 te konvencije;

(g) pregledovanje predmetov in lokacij;

(h) zagotavljanje informacij, dokazov in strokovnih presoj;

(i) zagotavljanje izvirnikov ali overjenih izvodov ustreznih dokumentov in evidenc, vključno z vladnimi, bančnimi, finančnimi, korporacijskimi ali poslovnimi evidencami;

(j) odkrivanje ali sledenje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, premoženja, pripomočkov ali drugih stvari za dokazne namene;

(k) spodbujanje prostovoljne navzočnosti oseb v državi pogodbenici prosilki;

(l) izterjavo premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem;

(m) kakršno koli drugo vrsto pomoči, ki ni v nasprotju z notranjim pravom zaprošene države pogodbenice.

4. Brez poseganja v notranje pravo lahko pristojni organi države pogodbenice brez predhodnega zaprosila posredujejo informacije v zvezi s kazenskimi zadevami pristojnemu organu v drugi državi pogodbenici, če menijo, da bi take informacije organu lahko pomagale pri izvedbi ali uspešnem zaključku preiskav in kazenskih postopkov ali bi lahko privedle do zahteve, ki bi jo druga država pogodbenica oblikovala na podlagi te konvencije.

5. Posredovanje informacij na podlagi odstavka 4 tega člena ne posega v poizvedbe in kazenske postopke v državi pristojnih organov, ki zagotovijo informacije. Pristojni organi, ki informacije prejmejo, upoštevajo zahtevo, da navedene informacije ostanejo zaupne, tudi začasno, ali z omejitvami glede njihove uporabe. Vendar to državi pogodbenici prejemnici ne preprečuje, da v svojih postopkih razkrije informacije, ki so za obtoženca razbremenilne. V takem primeru država pogodbenica prejemnica pred razkritjem uradno obvesti državo pogodbenico pošiljateljico in se na njeno zahtevo posvetuje z njo. Če predhodno obvestilo izjemoma ni mogoče, država pogodbenica prejemnica o razkritju nemudoma obvesti državo pogodbenico pošiljateljico.

6. Določbe tega člena ne vplivajo na obveznosti na podlagi katere koli druge dvostranske ali večstranske pogodbe, ki v celoti ali delno ureja ali bo urejala medsebojno pravno pomoč.

7. Odstavki 8 do 31 tega člena se uporabljajo za zaprosila na podlagi tega člena, če zadevnih držav pogodbenic ne zavezuje pogodba o medsebojni pravni pomoči. Če navedene države pogodbenice zavezuje taka pogodba, se uporabljajo ustrezne določbe take pogodbe, razen če se države pogodbenice dogovorijo, da namesto tega uporabijo odstavke 8 do 31 tega člena. Države pogodbenice se močno spodbuja, da uporabljajo določbe navedenih odstavkov, če olajšujejo sodelovanje.

8. Države pogodbenice lahko zavrnejo zagotovitev pomoči na podlagi tega člena zaradi neobstoja dvojne kaznivosti. Vendar lahko zaprošena država pogodbenica, če se ji to zdi primerno, zagotovi pomoč v obsegu po lastni presoji ne glede na to, ali bi njeno ravnanje pomenilo kršitev po notranjem pravu zaprošene države pogodbenice. Pomoč se lahko zavrne, kadar se zaprosila nanašajo na zadeve, ki so *de minimis* narave, ali na zadeve, za katere je zaprošeno sodelovanje ali pomoč na voljo na podlagi drugih določb te konvencije.

9. Oseba, ki je pridržana ali prestaja kazen na ozemlju ene države pogodbenice in katere navzočnost v drugi državi pogodbenici se zahteva zaradi identifikacije, pričanja ali drugačnega zagotavljanja pomoči pri pridobivanju dokazov za preiskave, pregon ali sodne postopke v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, se lahko premesti, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) oseba svobodno privoli po predhodni seznanitvi;

(b) pristojni organi obeh držav pogodbenic se strinjajo pod pogoji, ki jih zadevni državi pogodbenici štejeta za ustrezne.

10. Za namene odstavka 9 tega člena:

(a) ima država pogodbenica, v katero je oseba premeščena, pristojnost in obveznost, da premeščeno osebo zadrži v priporu, razen če država pogodbenica, iz katere je bila oseba premeščena, zahteva ali dovoli drugače;

(b) država pogodbenica, v katero je oseba premeščena, brez odlašanja izpolni svojo obveznost, da osebo vrne v pripor države pogodbenice, iz katere je bila premeščena, kot je bilo predhodno dogovorjeno ali kot je drugače dogovorjeno med pristojnimi organi obeh držav pogodbenic;

(c) država pogodbenica, v katero je oseba premeščena, od države pogodbenice, iz katere je bila oseba premeščena, ne zahteva, da začne postopek izročitve za vrnitev te osebe;

(d) se premeščeni osebi čas, ki ga je preživela v priporu države pogodbenice, v katero je bila premeščena, všteje v prestajanje kazni, ki jo prestaja v državi, iz katere je bila premeščena.

11. Razen če se država pogodbenica, iz katere naj bi bila oseba premeščena v skladu z odstavkoma 9 in 10 tega člena, s tem strinja, te osebe, ne glede na njeno državljanstvo, na ozemlju države, v katero je premeščena, ni dovoljeno preganjati, pridržati, kaznovati ali ji kako drugače omejiti prostosti zaradi dejanj, opustitev ali obsodb pred njenim odhodom z ozemlja države, iz katere je bila premeščena.

12. (a) Vsaka država pogodbenica imenuje osrednji organ ali organe, ki so odgovorni in pooblaščeni, da prejemajo zaprosila za medsebojno pravno pomoč ter jih izvršijo ali posredujejo v izvršitev pristojnim organom. Kadar ima država pogodbenica posebno regijo ali ozemlje z ločenim sistemom medsebojne pravne pomoči, lahko imenuje poseben osrednji organ, ki opravlja enako nalogo za zadevno regijo ali ozemlje.

(b) Osrednji organi zagotovijo hitro in pravilno izvršitev ali posredovanje prejetih zaprosil. Kadar osrednji organ posreduje zaprosilo v izvršitev pristojnemu organu, slednjega spodbuja k hitri in pravilni izvršitvi zaprosila.

(c) Generalnega sekretarja Združenih narodov se obvesti o osrednjem organu, imenovanem v ta namen, ob deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi te konvencije ali pristopu k njej s strani vsake države pogodbenice, ter vzpostavi in posodablja register osrednjih organov, ki jih imenujejo države pogodbenice. Vsaka država pogodbenica zagotovi, da so podatki v registru ves čas točni.

(d) Zaprosila za medsebojno pravno pomoč in kakršno koli s tem povezano sporočilo se posredujejo osrednjim organom, ki so jih imenovale države pogodbenice. To ne posega v pravico države pogodbenice, da zahteva, da se taka zaprosila in sporočila nanjo naslovijo prek diplomatskih poti, v nujnih primerih pa, če se države pogodbenice tako dogovorijo, prek Mednarodne organizacije kriminalistične policije, če je to mogoče.

13. Zaprosila se predložijo v pisni obliki, ali kadar je to mogoče, v kakršni koli drugi obliki, ki omogoča pisni zapis, v jeziku, ki je sprejemljiv za zaprošeno državo pogodbenico, in pod pogoji, ki državi pogodbenici omogočajo, da preveri pristnost zaprosila. Generalnega sekretarja Združenih narodov se obvesti o jeziku ali jezikih, ki so sprejemljivi za posamezno državo pogodbenico, ob deponiranju njene listine o, ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi te konvencije ali pristopu k njej. V nujnih primerih in po dogovoru med državami pogodbenicami so lahko zaprosila ustna, vendar jih je treba nemudoma pisno potrditi.

14. Kadar zakoni posameznih držav pogodbenic tega ne prepovedujejo, se osrednje organe držav pogodbenic spodbuja, da pošiljajo in prejemajo zaprosila za medsebojno pravno pomoč, s tem povezano komunikacijo in dokazila v elektronski obliki, pod pogoji, ki zaprošeni državi pogodbenici omogočajo preverjanje pristnosti in zagotavljajo varnost komunikacij.

15. Zaprosilo za medsebojno pravno pomoč vsebuje:

(a) identiteto organa, ki vlaga zaprosilo;

(b) vsebino in vrsto preiskave, pregona ali sodnega postopka, na katerega se zaprosilo nanaša, ter ime in naloge organa, ki izvaja tako preiskavo, pregon ali sodni postopek;

(c) povzetek pomembnih dejstev, razen v zvezi z zaprosili za vročitev sodnih listin;

(d) opis zaprošene pomoči in podrobnosti o morebitnem posebnem postopku, za katerega država pogodbenica prosilka želi, da se upošteva;

(e) kadar je to mogoče in primerno, identiteto, lokacijo in državljanstvo vsake zadevne osebe ter državo izvora, opis in lokacijo vsakega zadevnega predmeta ali računa;

(f) po potrebi obdobje, za katero so zaprošeni dokazi, informacije ali druga pomoč, ter

(g) namen, za katerega so zaprošeni dokazi, informacije ali druga pomoč.

16. Zaprošena država pogodbenica lahko zaprosi za dodatne informacije, kadar se ji to zdi potrebno za izvršitev zaprosila v skladu z notranjim pravom ali kadar lahko te informacije olajšajo tako izvršitev.

17. Zaprosilo se izvrši v skladu z notranjim pravom zaprošene države pogodbenice v obsegu, ki ni v nasprotju z notranjim pravom zaprošene države pogodbenice, in kadar je to mogoče, v skladu s postopki, določenimi v zaprosilu.

18. Kadar je to mogoče in v skladu s temeljnimi načeli notranjega prava, lahko država pogodbenica, kadar je posameznik na njenem ozemlju in ga morajo kot pričo, žrtev ali izvedenca zaslišati sodni organi druge države pogodbenice, na zahtevo druge države pogodbenice dovoli, da zaslišanje poteka prek video konference, če ni mogoče ali zaželeno, da bi bil zadevni posameznik osebno navzoč na ozemlju države pogodbenice prosilke. Državi pogodbenici se lahko dogovorita, da zaslišanje izvede sodni organ države pogodbenice prosilke in da se zaslišanja udeleži sodni organ zaprošene države pogodbenice. Če zaprošena država pogodbenica nima dostopa do tehničnih sredstev, potrebnih za izvedbo video konference, lahko taka sredstva na podlagi medsebojnega dogovora zagotovi država pogodbenica prosilka.

19. Država pogodbenica prosilka ne posreduje ali uporabi informacij ali dokazov, ki jih zaprošena država pogodbenica pošlje za preiskave, pregon ali sodne postopke, brez predhodnega soglasja zaprošene države pogodbenice, razen informacij ali dokazov, navedenih v zaprosilu. Nobena določba tega odstavka državi pogodbenici prosilki ne preprečuje, da v svojih postopkih razkrije informacije ali dokaze, ki so razbremenilni za obtoženca. V tem primeru država pogodbenica prosilka pred razkritjem o tem uradno obvesti zaprošeno državo pogodbenico in se na zahtevo posvetuje z njo. Če v izrednem primeru predhodno obvestilo ni mogoče, država pogodbenica prosilka o razkritju nemudoma obvesti zaprošeno državo pogodbenico.

20. Država pogodbenica prosilka lahko od zaprošene države pogodbenice zahteva, da dejstva in vsebino zaprosila varuje kot zaupne, razen če so potrebni za izvršitev zaprosila. Če zaprošena država pogodbenica ne more ugoditi zahtevi glede zaupnosti, o tem takoj obvesti državo pogodbenico prosilko.

21. Medsebojna pravna pomoč se lahko zavrne:

(a) če zaprosilo ni predloženo v skladu s tem členom;

(b) če zaprošena država pogodbenica meni, da bi izvršitev zaprosila lahko posegla v njeno suverenost, varnost, javni red ali druge ključne interese;

(c) če bi notranje pravo organom zaprošene države pogodbenice prepovedovalo izvedbo zahtevanih ukrepov v zvezi s katerim koli podobnim kaznivim dejanjem, če bi bila preiskava ali pregon kaznivega dejanja ali sodni postopek v zvezi z njim v njihovi pristojnosti;

(d) če bi bila izvršitev zaprosila v nasprotju s pravili pravnega sistema zaprošene države pogodbenice v zvezi z medsebojno pravno pomočjo.

22. Nobena določba te konvencije se ne razlaga tako, da zaprošeno državo pogodbenico obvezuje k medsebojni pomoči, če ta utemeljeno meni, da je bilo zaprosilo predloženo zaradi pregona ali kaznovanja osebe na podlagi njenega spola, rase, jezika, veroizpovedi, državljanstva, etničnega porekla ali političnega prepričanja ali da bi izvršitev zaprosila škodila položaju navedene osebe iz katerega koli od teh razlogov.

23. Države pogodbenice ne smejo zavrniti zaprosila za medsebojno pravno pomoč zgolj zato, ker se med drugim šteje, da gre za kaznivo dejanje v zvezi z davki.

24. Države pogodbenice ne zavrnejo zagotovitve medsebojne pravne pomoči na podlagi tega člena zaradi bančne tajnosti.

25. Vsaka zavrnitev zagotovitve medsebojne pravne pomoči se obrazloži.

26. Zaprošena država pogodbenica čim prej izvrši zaprosilo za medsebojno pravno pomoč in čim bolj upošteva vse roke, ki jih predlaga država pogodbenica prosilka ter so po možnosti obrazloženi že v zaprosilu. Zaprošena država pogodbenica odgovori na utemeljene zahteve države pogodbenice prosilke glede statusa zaprosila in napredka pri njegovi obravnavi. Država pogodbenica prosilka nemudoma obvesti zaprošeno državo pogodbenico, če zaprošena pomoč ni več potrebna.

27. Zaprošena država pogodbenica lahko odloži medsebojno pravno pomoč, če ta ovira preiskavo, pregon ali sodni postopek v teku.

28. Zaprošena država pogodbenica se, preden zavrne zaprosilo na podlagi odstavka 21 tega člena ali odloži njegovo izvršitev na podlagi odstavka 27 tega člena, posvetuje z državo pogodbenico prosilko, da preuči, ali lahko zagotovi pomoč pod takimi pogoji, kot se ji zdijo potrebni. Če država pogodbenica prosilka sprejme pomoč pod navedenimi pogoji, te pogoje upošteva.

29. Brez poseganja v uporabo odstavka 11 tega člena se priče, izvedenca ali druge osebe, ki na prošnjo države pogodbenice prosilke soglaša, da bo pričala v postopku ali pomagala pri preiskavi, pregonu ali sodnem postopku na ozemlju države pogodbenice prosilke, pred njenim odhodom z ozemlja zaprošene države pogodbenice ne preganja, pridrži, kaznuje ali kako drugače omejuje njene osebne svobode na zadevnem ozemlju v zvezi z dejanji, opustitvami ali obsodbami. Tako varstvo preneha, potem ko je imela priča, izvedenec ali druga oseba, od dneva, ko je bila uradno obveščena, da njena navzočnost ni več potrebna za sodne organe, na voljo 15 zaporednih dni ali drugo obdobje, o katerem sta se dogovorili državi pogodbenici, da zapusti ozemlje, pa je kljub temu prostovoljno ostala na ozemlju države pogodbenice prosilke ali se je po tem, ko ga je zapustila, po lastni volji vrnila.

30. Običajne stroške izvršitve zaprosila krije zaprošena država pogodbenica, razen če se zadevni državi pogodbenici dogovorita drugače. Če so ali bodo za izvršitev zaprosila potrebni večji ali izredni izdatki, se državi pogodbenici posvetujeta o pogojih izvršitve zaprosila in načinu kritja nastalih stroškov.

31. Zaprošena država pogodbenica:

(a) državi pogodbenici prosilki zagotovi kopije vladnih evidenc, dokumentov ali informacij, s katerimi razpolaga in ki so v skladu z njenim notranjim pravom dostopne splošni javnosti;

(b) lahko po lastni presoji državi pogodbenici prosilki v celoti, delno ali pod takimi pogoji, kot se ji zdijo primerni, zagotovi kopije vseh vladnih evidenc, dokumentov ali informacij, s katerimi razpolaga in ki v skladu z njenim notranjim pravom niso dostopne splošni javnosti.

32. Države pogodbenice po potrebi preučijo možnost sklenitve dvostranskih ali večstranskih sporazumov ali dogovorov za namene določb tega člena, njihovo uveljavitev v praksi ali njihovo izboljšanje.

Člen 41

Mreža, ki deluje 24 ur na dan in sedem dni v tednu

1. Vsaka država pogodbenica določi kontaktno točko, ki je na voljo 24 ur na dan in sedem dni v tednu, da se zagotovi takojšnja pomoč za namen posebnih kazenskih preiskav, pregona ali sodnih postopkov v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ali za zbiranje, pridobivanje in zavarovanje dokazov v elektronski obliki za namene odstavka 3 tega člena in v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ter v zvezi s hudimi kaznivimi dejanji.

2. Generalni sekretar Združenih narodov je obveščen o taki kontaktni točki in vodi posodobljen register kontaktnih točk, določenih za namene tega člena, ter vsako leto državam pogodbenicam razpošlje posodobljen seznam kontaktnih točk.

3. Taka pomoč vključuje lajšanje, ali če to dovoljujeta notranje pravo in praksa zaprošene države pogodbenice, neposredno izvajanje naslednjih ukrepov:

(a) zagotavljanje tehničnih nasvetov;

(b) zavarovanje shranjenih elektronskih podatkov na podlagičlenov 42 in 43 te konvencije, po potrebi vključno z informacijami o lokaciji ponudnika storitev, če so zaprošeni državi pogodbenici znane, za pomoč državi pogodbenici prosilki pri predložitvi zaprosila;

(c) zbiranje dokazov in zagotavljanje pravnih informacij;

(d) iskanje osumljencev ali

(e) zagotavljanje elektronskih podatkov za preprečitev izrednih razmer.

4. Kontaktna točka države pogodbenice ima zmogljivosti za hitro komunikacijo s kontaktno točko druge države pogodbenice. Če kontaktna točka, ki jo je določila država pogodbenica, ni del organa ali organov te države pogodbenice, odgovornih za medsebojno pravno pomoč ali izročitev, kontaktna točka zagotovi, da se lahko z zadevnim organom ali zadevnimi organi usklajuje po hitrem postopku.

5. Vsaka država pogodbenica zagotovi, da je na voljo usposobljeno in opremljeno osebje, ki lahko zagotavlja delovanje omrežja 24 ur na dan in sedem dni v tednu.

6. Države pogodbenice lahko uporabljajo in krepijo tudi obstoječe pooblaščene mreže kontaktnih točk, če je to ustrezno in v mejah njihovega notranjega prava, vključno z mrežami za računalniški kriminal Mednarodne organizacije kriminalistične policije, ki delujejo 24 ur na dan in sedem dni v tednu, za hitro sodelovanje med policijskimi organi in druge načine sodelovanja pri izmenjavi informacij.

Člen 42

Mednarodno sodelovanje za namen takojšnjega zavarovanja shranjenih elektronskih podatkov

1. Država pogodbenica lahko zaprosi drugo državo pogodbenico, da v skladu s členom 25 te konvencije odredi ali kako drugače zagotovi takojšnje zavarovanje elektronskih podatkov, shranjenih z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, ki se nahaja na ozemlju te druge države pogodbenice, in v zvezi s katerimi namerava država pogodbenica prosilka predložiti zaprosilo za medsebojno pravno pomoč pri iskanju ali podobnem dostopu do elektronskih podatkov, njihovem zasegu ali podobnem zavarovanju ali razkritju.

2. Država pogodbenica prosilka lahko uporabi mrežo, ki deluje 24 ur na dan in sedem dni v tednu, iz člena 41 te konvencije, da pridobi informacije o lokaciji elektronskih podatkov, shranjenih z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, in po potrebi informacije o lokaciji ponudnika storitev.

3. V zaprosilu za zavarovanje, predloženem v skladu z odstavkom 1 tega člena, se navedejo:

(a) organ, ki prosi za zavarovanje;

(b) kaznivo dejanje, ki je predmet kazenske preiskave, pregona ali sodnega postopka, in kratek povzetek s tem povezanih dejstev;

(c) shranjeni elektronski podatki, ki jih je treba zavarovati, in njihova povezava s kaznivim dejanjem;

(d) vse razpoložljive informacije, ki opredeljujejo skrbnika shranjenih elektronskih podatkov ali lokacijo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije;

(e) potreba po zavarovanju;

(f) da namerava država pogodbenica prosilka predložiti zaprosilo za medsebojno pravno pomoč pri iskanju ali podobnem dostopu do shranjenih elektronskih podatkov, njihovem zasegu ali podobnem zavarovanju ali razkritju;

(g) da mora zaprosilo za zavarovanje po potrebi ostati zaupno in da uporabnik o njem ne sme biti obveščen.

4. Po prejemu zaprosila druge države pogodbenice zaprošena država pogodbenica nemudoma sprejme vse ustrezne ukrepe za takojšnje zavarovanje določenih elektronskih podatkov v skladu s svojim notranjim pravom. Za namene odgovora na zaprosilo dvojna kaznivost ni pogoj za tako zavarovanje.

5. Država pogodbenica, ki kot pogoj za odgovor na zaprosilo za medsebojno pravno pomoč pri iskanju ali podobnem dostopu do shranjenih elektronskih podatkov, njihovem zasegu ali podobnem zavarovanju ali razkritju zahteva dvojno kaznivost, si lahko v zvezi s kaznivimi dejanji, ki niso določena v skladu s to konvencijo, pridrži pravico, da zavrne zaprosilo za zavarovanje po tem členu v primerih, ko utemeljeno meni, da ob razkritju pogoj dvojne kaznivosti ne bi mogel biti izpolnjen.

6. Poleg tega se lahko zaprosilo za zavarovanje zavrne le na podlagi razlogov iz člena 40(21), točki (b) in (c), ter člena 40(22) te konvencije.

7. Če zaprošena država pogodbenica meni, da zavarovanje ne bo zagotovilo prihodnje razpoložljivosti podatkov ali bo ogrozilo zaupnost ali kako drugače škodovalo preiskavi države pogodbenice prosilke, o tem nemudoma obvesti državo pogodbenico prosilko, ki nato odloči, ali naj se zaprosilo kljub temu izvrši.

8. Vsako zavarovanje, izvedeno na podlagi zaprosila na podlagi odstavka 1 tega člena, traja najmanj 60 dni, da se državi pogodbenici prosilki omogoči predložitev zaprosila za iskanje ali podoben dostop do podatkov, njihov zaseg ali podobno zavarovanje ali razkritje. Po prejemu takega zaprosila se podatki še naprej varujejo do odločitve o zadevnem zaprosilu.

9. Pred iztekom obdobja zavarovanja iz odstavka 8 tega člena lahko zaprošena država pogodbenica zahteva podaljšanje obdobja zavarovanja.

Člen 43

Mednarodno sodelovanje za namen takojšnjega razkritja shranjenih podatkov o prometu

1. Kadar zaprošena država pogodbenica med izvrševanjem zaprosila, predloženega na podlagi člena 42 te konvencije, za zavarovanje podatkov o prometu v zvezi z določeno komunikacijo odkrije, da je bil pri prenosu komunikacije udeležen ponudnik storitev v drugi državi pogodbenici, državi pogodbenici prosilki takoj razkrije zadostno količino podatkov o prometu, da lahko identificira zadevnega ponudnika storitev in pot, po kateri je bila komunikacija prenesena.

2. Razkritje podatkov o prometu iz odstavka 1 tega člena se lahko zavrne le na podlagi razlogov iz člena 40(21), točki (b) in (c), ter člena 40(22) te konvencije.

Člen 44

Medsebojna pravna pomoč pri dostopu do shranjenih elektronskih podatkov

1. Država pogodbenica lahko zaprosi drugo državo pogodbenico, da poišče ali na podoben način dostopa do elektronskih podatkov, shranjenih z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, ki se nahaja na ozemlju zaprošene države pogodbenice, vključno z elektronskimi podatki, ki so zavarovani na podlagi člena 42 te konvencije, ter te podatke zaseže ali na podoben način zavaruje in razkrije.

2. Zaprošena država pogodbenica se na zaprosilo odzove z uporabo ustreznih mednarodnih instrumentov in zakonov iz člena 35 te konvencije ter v skladu z drugimi ustreznimi določbami tega poglavja.

3. Na zaprosilo se odgovori po hitrem postopku, kadar:

(a) obstajajo razlogi za domnevo, da so zadevni podatki še posebej občutljivi za izgubo ali spremembo, ali

(b) instrumenti in zakoni iz odstavka 2 tega člena tudi sicer predvidevajo takojšnje sodelovanje.

Člen 45

Medsebojna pravna pomoč pri zbiranju podatkov o prometu v realnem času

1. Države pogodbenice si prizadevajo zagotoviti medsebojno pravno pomoč pri zbiranju podatkov o prometu v realnem času, povezanih z določenimi komunikacijami na njihovem ozemlju, ki se prenašajo prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije. Ob upoštevanju določb odstavka 2 tega člena tako pomoč urejajo pogoji in postopki, določeni v notranjem pravu.

2. Vsaka država pogodbenica si prizadeva zagotoviti takšno pomoč vsaj pri kaznivih dejanjih, za katera bi bilo zbiranje podatkov o prometu v realnem času na voljo v primerljivi domači zadevi.

3. V zaprosilu, predloženem v skladu z odstavkom 1 tega člena, se navedejo:

(a) ime organa prosilca;

(b) povzetek glavnih dejstev in narave preiskave, pregona ali sodnega postopka, na katerega se zaprosilo nanaša;

(c) elektronski podatki, v zvezi s katerimi je potrebno zbiranje podatkov o prometu, in njihova povezava s kaznivim dejanjem;

(d) vsi razpoložljivi podatki za identifikacijo lastnika ali uporabnika podatkov ali lokacije sistema informacijske in komunikacijske tehnologije;

(e) utemeljitev potrebe po zbiranju podatkov o prometu;

(f) obdobje, za katero je treba zbrati podatke o prometu, in ustrezna utemeljitev trajanja tega obdobja.

Člen 46

Medsebojna pravna pomoč pri prestrezanju podatkov o vsebini

Države pogodbenice si prizadevajo zagotoviti medsebojno pravno pomoč pri zbiranju ali evidentiranju podatkov o vsebini določenih komunikacij, ki se prenašajo prek sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, v realnem času, v obsegu, ki ga dovoljujejo zanje veljavne pogodbe ali njihovo notranje pravo.

Člen 47

Sodelovanje na področju preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj

1. Države pogodbenice tesno sodelujejo druga z drugo v skladu s svojimi notranjimi pravnimi in upravnimi sistemi, da se poveča učinkovitost ukrepov preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj za boj proti kaznivim dejanjem, določenim v skladu s to konvencijo. Države pogodbenice zlasti sprejmejo učinkovite ukrepe za:

(a) okrepitev, in kjer je potrebno, vzpostavitev komunikacijskih kanalov med svojimi pristojnimi organi, agencijami in službami, ob upoštevanju obstoječih kanalov, vključno s kanali Mednarodne organizacije kriminalistične policije, da se olajša varna in hitra izmenjava informacij o vseh vidikih kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, vključno s povezavami z drugimi kriminalnimi dejavnostmi, če zadevne države pogodbenice menijo, da je to ustrezno;

(b) sodelovanje z drugimi državami pogodbenicami pri izvajanju preiskav v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, glede:

(i) identitete, bivališča in dejavnosti oseb, ki so osumljene sodelovanja pri takih kaznivih dejanjih, ali lokacije drugih zadevnih oseb;

(ii) prometa s premoženjsko koristjo, pridobljeno s kaznivim dejanjem, ali premoženjem, ki izhaja iz storitve takih kaznivih dejanj, ali

(iii) prometa s premoženjem, opremo ali drugimi pripomočki, ki se uporabljajo ali so namenjeni uporabi za storitev takih kaznivih dejanj;

(c) zagotovitev, kjer je to ustrezno, potrebnih predmetov ali podatkov za analitične ali preiskovalne namene;

(d) izmenjavo informacij z drugimi državami pogodbenicami, kjer je to ustrezno, o posebnih sredstvih in metodah, uporabljenih za storitev kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, vključno z uporabo lažnih identitet, ponarejenih, spremenjenih ali lažnih dokumentov in drugih sredstev za prikrivanje dejavnosti ter taktik, tehnik in postopkov kibernetske kriminalitete;

(e) olajšanje učinkovitega sodelovanja med pristojnimi organi, agencijami in službami ter spodbujanje izmenjave osebja in drugih strokovnjakov, vključno z napotitvijo uradnikov za zvezo v skladu z dvostranskimi sporazumi ali dogovori med zadevnima pogodbenicama;

(f) izmenjavo ustreznih informacij ter usklajevanje upravnih in drugih ukrepov, ki se po potrebi sprejmejo za zgodnje odkrivanje kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo.

2. Za uveljavitev te konvencije države pogodbenice preučijo možnost sklenitve dvostranskih ali večstranskih sporazumov ali dogovorov o neposrednem sodelovanju med organi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj oziroma spremembe takih sporazumov ali dogovorov, če že obstajajo. Če med zadevnimi državami pogodbenicami ni takih sporazumov ali dogovorov, lahko države pogodbenice to konvencijo štejejo kot podlago za medsebojno sodelovanje pri preprečevanju, odkrivanju in preiskovanju kaznivih dejanj v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo. Kadar je to ustrezno, države pogodbenice v celoti izkoristijo sporazume ali dogovore, tudi v okviru mednarodnih ali regionalnih organizacij, da okrepijo sodelovanje med organi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj.

Člen 48

Skupne preiskave

Države pogodbenice razmislijo o sklenitvi dvostranskih ali večstranskih sporazumov ali dogovorov, na podlagi katerih lahko zadevni pristojni organi v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ki so predmet kazenskih preiskav, pregona ali sodnih postopkov v eni ali več državah, ustanovijo skupne preiskovalne organe. Če takih sporazumov ali dogovorov ni, se lahko skupne preiskave izvajajo sporazumno za vsak primer posebej. Vključene države pogodbenice zagotovijo, da se v celoti spoštuje suverenost države pogodbenice, na ozemlju katere bodo take preiskave potekale.

Člen 49

Mehanizmi za izterjavo premoženja z mednarodnim sodelovanjem pri odvzemu

1. Vsaka država pogodbenica, da bi zagotovila medsebojno pravno pomoč na podlagi člena 50 te konvencije glede premoženja, pridobljenega s kaznivim dejanjem ali vključenega v storitev kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo, v skladu s svojim notranjim pravom:

(a) sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da lahko njeni pristojni organi izvršijo odredbo o odvzemu, ki jo je izdalo sodišče druge države pogodbenice;

(b) sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da svojim pristojnim organom, kadar so za to pristojni, omogoči, da odredijo odvzem takega premoženja tujega izvora z ugotovitvijo kaznivega dejanja pranja denarja ali drugega kaznivega dejanja, ki je v njihovi pristojnosti, ali z drugimi postopki, dovoljenimi v skladu z notranjim pravom, ter

(c) razmisli o sprejetju ukrepov, ki so potrebni za to, da se omogoči odvzem takega premoženja brez kazenske obsodbe v primerih, ko storilca ni mogoče preganjati zaradi smrti, bega ali odsotnosti ali v drugih ustreznih primerih.

2. Vsaka država pogodbenica, da bi zagotovila medsebojno pravno pomoč na podlagi zaprosila, predloženega na podlagi člena 50(2) te konvencije, v skladu s svojim notranjim pravom:

(a) sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da lahko njeni pristojni organi zamrznejo ali zasežejo premoženje na podlagi odredbe o zamrznitvi ali zasegu, ki jo izda sodišče ali pristojni organ države pogodbenice prosilke in ki zaprošeni državi pogodbenici zagotavlja razumno podlago za domnevo, da obstajajo zadostni razlogi za sprejetje takih ukrepov in da bo premoženje sčasoma predmet odredbe o odvzemu za namene odstavka 1, točka (a), tega člena;

(b) sprejme ukrepe, ki so potrebni za to, da lahko njeni pristojni organi zamrznejo ali zasežejo premoženje na podlagi zaprosila, ki zaprošeni državi pogodbenici zagotavlja razumno podlago za domnevo, da obstajajo zadostni razlogi za sprejetje takih ukrepov in da bo premoženje sčasoma predmet odredbe o odvzemu za namene odstavka 1, točka (a), tega člena, ter

(c) razmisli o sprejetju dodatnih ukrepov, ki bi pristojnim organom omogočili zavarovanje premoženja za namen odvzema, na primer na podlagi tujega prijetja ali kazenske obtožbe v zvezi s pridobitvijo takega premoženja.

Člen 50

Mednarodno sodelovanje za namene odvzema

1. Država pogodbenica, ki je prejela zaprosilo druge države pogodbenice, ki je pristojna za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, za odvzem premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, premoženja, opreme ali drugih pripomočkov iz člena 31(1) te konvencije, ki se nahajajo na njenem ozemlju, v največji možni meri v okviru svojega nacionalnega pravnega sistema:

(a) zaprosilo predloži svojim pristojnim organom za pridobitev odredbe o odvzemu in tako odredbo, če je izdana, izvrši, ali

(b) svojim pristojnim organom v izvršitev v zahtevanem obsegu predloži odredbo o odvzemu, ki jo je izdalo sodišče na ozemlju države pogodbenice prosilke v skladu s členom 31(1) te konvencije, kolikor se nanaša na premoženjsko korist, premoženje, opremo ali druge pripomočke, ki se nahajajo na ozemlju zaprošene države pogodbenice.

2. Na podlagi zaprosila druge države pogodbenice, ki je pristojna za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, zaprošena država pogodbenica sprejme ukrepe za identifikacijo, sledenje in zamrznitev ali zaseg premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, premoženja, opreme ali drugih pripomočkov iz člena 31(1) te konvencije za namen morebitnega odvzema, ki ga odredi bodisi država pogodbenica prosilka bodisi zaprošena država pogodbenica na podlagi zaprosila iz odstavka 1 tega člena.

3. Za ta člen se smiselno uporabljajo določbe člena 40 te konvencije. Zaprosila, predložena na podlagi tega člena, poleg informacij, določenih v členu 40(15) te konvencije, vsebujejo:

(a) v primeru zaprosila, ki se nanaša na odstavek 1, točka (a), tega člena, opis premoženja, ki ga je treba odvzeti, po možnosti vključno z njegovo lokacijo, in kjer je ustrezno, ocenjeno vrednostjo premoženja ter navedbo dejstev, na katera se sklicuje država pogodbenica prosilka in ki so zadostna, da lahko zaprošena država pogodbenica zahteva izdajo odredbe v skladu s svojim notranjim pravom;

(b) v primeru zaprosila, ki se nanaša na odstavek 1, točka (b), tega člena, pravno dopustno kopijo odredbe o odvzemu, na kateri temelji zaprosilo in ki jo je izdala država pogodbenica prosilka, izjavo o dejstvih in informacije o obsegu, v katerem se zahteva izvršitev odredbe, izjavo, v kateri so navedeni ukrepi, ki jih je država pogodbenica prosilka sprejela za zagotovitev ustreznega obveščanja dobrovernih tretjih oseb in zagotovitev dolžnega postopanja, ter izjavo, da je odredba o odvzemu pravnomočna;

(c) v primeru zaprosila, ki se nanaša na odstavek 2 tega člena, izjavo o dejstvih, na katera se sklicuje država pogodbenica prosilka, opis zahtevanih ukrepov, in če je na voljo, pravno dopustno kopijo odredbe, na kateri temelji zaprosilo.

4. Zaprošena država pogodbenica sprejme odločitve ali ukrepe iz odstavkov 1 in 2 tega člena v skladu z določbami svojega notranjega prava in svojimi notranjimi postopkovnimi pravili ali katero koli dvostransko ali večstransko pogodbo, sporazumom ali dogovorom, ki jo zavezuje v razmerju do države pogodbenice prosilke, ter ob njihovem upoštevanju.

5. Vsaka država pogodbenica generalnemu sekretarju Združenih narodov predloži kopije svojih zakonov in predpisov, s katerimi se izvaja ta člen, ter morebitnih poznejših sprememb takih zakonov in predpisov ali njihov opis.

6. Če se država pogodbenica odloči, da bo sprejetje ukrepov iz odstavkov 1 in 2 tega člena pogojevala z obstojem ustrezne pogodbe, šteje to konvencijo za potrebno in zadostno pogodbeno podlago.

7. Sodelovanje na podlagi tega člena se lahko tudi zavrne oziroma se začasni ukrepi odpravijo, če zaprošena država pogodbenica ne prejme zadostnih in pravočasnih dokazov ali če je premoženje zanemarljive vrednosti.

8. Pred odpravo začasnega ukrepa, sprejetega na podlagi tega člena, zaprošena država pogodbenica po možnosti državi pogodbenici prosilki omogoči, da predstavi razloge za nadaljevanje ukrepa.

9. Določbe tega člena se ne razumejo kot poseganje v pravice dobrovernih tretjih oseb.

10. Države pogodbenice razmislijo o sklenitvi dvostranskih ali večstranskih pogodb, sporazumov ali dogovorov za povečanje učinkovitosti mednarodnega sodelovanja, ki se izvaja na podlagi tega člena.

Člen 51

Posebno sodelovanje

Vsaka država pogodbenica si brez poseganja v svoje notranje pravo prizadeva sprejeti ukrepe, ki bi ji omogočali, da brez poseganja v lastne kazenske preiskave, pregon ali sodne postopke in brez predhodnega zaprosila posreduje drugi državi pogodbenici informacije o premoženjskih koristih, pridobljenih s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, kadar meni, da bi bilo razkritje takih informacij lahko v pomoč državi pogodbenici prejemnici pri uvedbi ali izvedbi kazenskih preiskav, pregona ali sodnih postopkov ali bi lahko privedlo do zaprosila zadevne države pogodbenice v skladu s členom 50 te konvencije.

Člen 52

Vračilo odvzete premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali premoženja in razpolaganje z njim

1. S premoženjsko koristjo, pridobljeno s kaznivim dejanjem, ali premoženjem, ki ga je država pogodbenica odvzela na podlagi člena 31 ali 50 te konvencije, zadevna država pogodbenica razpolaga v skladu s svojim notranjim pravom in upravnimi postopki.

2. Kadar države pogodbenice ukrepajo na zaprosilo druge države pogodbenice v skladu s členom 50 te konvencije, v obsegu, ki ga dovoljuje notranje pravo, in če je tako zahtevano, prednostno obravnavajo vračilo odvzetega premoženja državi pogodbenici prosilki, da ta lahko izplača odškodnino žrtvam kaznivih dejanj ali vrne tako premoženjsko korist, pridobljeno s kaznivim dejanjem, zakonitim lastnikom.

3. Kadar država pogodbenica ukrepa na zaprosilo druge države pogodbenice v skladu s členoma 31 in 50 te konvencije, lahko po ustreznem upoštevanju odškodnine žrtvam posebno pozornost nameni sklenitvi sporazumov ali dogovorov o:

(a) prispevku vrednosti take premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali premoženja oziroma sredstev, pridobljenih s prodajo take premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali premoženja, ali dela te vrednosti na račun, določen v skladu s členom 56(2), točka (c), te konvencije, in medvladnim organom, specializiranim za boj proti kibernetski kriminaliteti;

(b) redni delitvi ali delitvi za vsak primer posebej take premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, ali premoženja oziroma sredstev, pridobljenih s prodajo take premoženjske koristi ali premoženja, z drugimi državami pogodbenicami v skladu s svojim notranjim pravom ali upravnimi postopki.

4. Kadar je to ustrezno, lahko zaprošena država pogodbenica, razen če se države pogodbenice odločijo drugače, odšteje razumne izdatke, nastale pri preiskavah, pregonih ali sodnih postopkih, ki so vodili do vračila odvzetega premoženja ali razpolaganja z njim na podlagi tega člena.

POGLAVJE VI

PREVENTIVNI UKREPI

Člen 53

Preventivni ukrepi

1. Vsaka država pogodbenica si v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema prizadeva razviti in uvesti ali ohranjati učinkovite in usklajene politike in dobre prakse za zmanjšanje obstoječih ali prihodnjih priložnosti za kibernetsko kriminaliteto z ustreznimi zakonodajnimi, upravnimi ali drugimi ukrepi.

2. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe v okviru svojih zmožnosti in v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava za spodbujanje dejavne udeležbe ustreznih posameznikov in subjektov zunaj javnega sektorja, kot so nevladne organizacije, organizacije civilne družbe, akademske ustanove in subjekti zasebnega sektorja, pa tudi širše javnosti pri ustreznih vidikih preprečevanja kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo.

3. Preventivni ukrepi lahko vključujejo:

(a) krepitev sodelovanja med organi preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj ali tožilci ter ustreznimi posamezniki in subjekti zunaj javnega sektorja, kot so nevladne organizacije, organizacije civilne družbe, akademske ustanove in subjekti zasebnega sektorja, z namenom obravnavanja ustreznih vidikov preprečevanja kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, in boja proti njim;

(b) spodbujanje ozaveščanja javnosti o obstoju, vzrokih in resnosti grožnje, ki jo predstavljajo kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, z dejavnostmi obveščanja javnosti, javnim izobraževanjem, programi medijskega in informacijskega opismenjevanja ter učnimi načrti, ki spodbujajo sodelovanje javnosti pri preprečevanju takih kaznivih dejanj in boju proti njim;

(c) krepitev zmogljivosti nacionalnih kazenskopravnih sistemov in prizadevanje za povečanje te zmogljivosti, vključno z usposabljanjem in razvojem strokovnega znanja med strokovnimi delavci na področju kazenskega pravosodja, v okviru nacionalnih strategij za preprečevanje kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo;

(d) spodbujanje ponudnikov storitev, da sprejmejo učinkovite ukrepe, kadar je to izvedljivo glede na nacionalne okoliščine in v obsegu, ki ga dovoljuje notranje pravo, za okrepitev varnosti njihovih izdelkov, storitev in strank;

(e) priznavanje prispevka zakonitih dejavnosti raziskovalcev na področju varnosti, kadar so namenjene izključno ter v dovoljenem obsegu in pod pogoji, določenimi z notranjim pravom, krepitvi in izboljšanju varnosti izdelkov, storitev in strank ponudnikov storitev, ki se nahajajo na ozemlju države pogodbenice;

(f) razvijanje, lajšanje izvajanja in promocijo programov in dejavnosti, da bi osebe, pri katerih obstaja tveganje vpletenosti v kibernetski kriminal, odvrnili od storitve kaznivih dejanj, ter da bi te osebe svoje spretnosti razvijale na zakonit način;

(g) prizadevanje za spodbujanje ponovnega vključevanja oseb, obsojenih za kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, v družbo;

(h) oblikovanje strategij in politik v skladu z notranjim pravom za preprečevanje in izkoreninjenje nasilja na podlagi spola, ki se pojavlja z uporabo sistema informacijske in komunikacijske tehnologije, ter upoštevanje posebnih okoliščin in potreb oseb v ranljivih položajih pri oblikovanju preventivnih ukrepov;

(i) posebna in prilagojena prizadevanja za varnost otrok na spletu, tudi z izobraževanjem in usposabljanjem ter ozaveščanjem javnosti o spolni zlorabi ali spolnem izkoriščanju otrok na spletu, pa tudi s prenovo nacionalnih pravnih okvirov in krepitvijo mednarodnega sodelovanja, namenjenega preprečevanju takih dejanj, ter prizadevanja za zagotovitev hitre odstranitve gradiva, ki prikazuje spolno zlorabo ali spolno izkoriščanje otrok;

(j) povečanje preglednosti postopkov odločanja in spodbujanje prispevka javnosti k tem postopkom ter zagotavljanje, da ima javnost ustrezen dostop do informacij;

(k) spoštovanje, spodbujanje in varovanje svobode iskanja, prejemanja in posredovanja javnih informacij v zvezi s kibernetsko kriminaliteto;

(l) razvijanje ali krepitev programov podpore za žrtve kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo;

(m) preprečevanje in odkrivanje prenosov premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, in premoženja, povezanega s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo.

4. Vsaka država pogodbenica sprejme ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovi, da so ustrezni pristojni organi, odgovorni za preprečevanje kibernetske kriminalitete in boj proti njej, znani in po potrebi dostopni javnosti, da se lahko prijavi, tudi anonimno, vsak incident, ki bi se lahko štel za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo.

5. Države pogodbenice si prizadevajo redno ocenjevati obstoječe ustrezne nacionalne pravne okvire in upravne prakse z namenom ugotavljanja vrzeli in ranljivosti ter zagotavljanja njihove ustreznosti glede na spreminjajoče se grožnje, ki jih predstavljajo kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo.

6. Države pogodbenice lahko pri spodbujanju in oblikovanju ukrepov iz tega člena sodelujejo med seboj ter z ustreznimi mednarodnimi in regionalnimi organizacijami. To vključuje sodelovanje v mednarodnih projektih, namenjenih preprečevanju kibernetske kriminalitete.

7. Vsaka država pogodbenica obvesti generalnega sekretarja Združenih narodov o imenu in naslovu organa ali organov, ki lahko pomagajo drugim državam pogodbenicam pri oblikovanju in izvajanju posebnih ukrepov za preprečevanje kibernetske kriminalitete.

POGLAVJE VII

TEHNIČNA POMOČ IN IZMENJAVA INFORMACIJ

Člen 54

Tehnična pomoč in krepitev zmogljivosti

1. Države pogodbenice v skladu s svojimi zmožnostmi razmislijo o tem, da bi si medsebojno zagotavljale najširšo možno tehnično pomoč in krepitev zmogljivosti, vključno z usposabljanjem in drugimi oblikami pomoči, medsebojno izmenjavo ustreznih izkušenj in specializiranega znanja ter prenosom tehnologije pod medsebojno dogovorjenimi pogoji, pri čemer zlasti upoštevajo interese in potrebe držav pogodbenic v razvoju, z namenom olajšanja preprečevanja, odkrivanja, preiskovanja in pregona kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija.

2. Države pogodbenice v potrebnem obsegu uvajajo, razvijajo, izvajajo ali izboljšujejo posebne programe usposabljanja za svoje osebje, odgovorno za preprečevanje, odkrivanje, preiskovanje in pregon kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija.

3. Dejavnosti iz odstavkov 1 in 2 tega člena se lahko v obsegu, ki ga dovoljuje notranje pravo, nanašajo na:

(a) metode in tehnike, ki se uporabljajo pri preprečevanju, odkrivanju, preiskovanju in pregonu kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija;

(b) krepitev zmogljivosti pri oblikovanju in načrtovanju strateških politik in zakonodaje za preprečevanje kibernetske kriminalitete in boj proti njej;

(c) krepitev zmogljivosti za zbiranje, zavarovanje in izmenjavo dokazov, zlasti v elektronski obliki, vključno z ohranjanjem verige nadzora in forenzično analizo;

(d) sodobno opremo za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj ter njeno uporabo;

(e) usposabljanje pristojnih organov za pripravo zaprosil za medsebojno pravno pomoč in druge načine sodelovanja, ki izpolnjujejo zahteve iz te konvencije, zlasti za zbiranje, zavarovanje in izmenjavo dokazov v elektronski obliki;

(f) preprečevanje, odkrivanje in spremljanje prometa s premoženjskimi koristmi, pridobljenimi s kaznivimi dejanji, ki jih zajema ta konvencija, premoženjem, opremo ali drugimi pripomočki ter metod, ki se uporabljajo za prenos, skrivanje ali prikrivanje takšne premoženjske koristi, premoženja, opreme ali drugih pripomočkov;

(g) ustrezne in učinkovite pravne in upravne mehanizme in metode za olajšanje zasega, odvzema in vračila premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, zajetimi s to konvencijo;

(h) metode, ki se uporabljajo za zaščito žrtev in prič, ki sodelujejo s pravosodnimi organi;

(i) usposabljanje o ustreznem materialnem in procesnem pravu ter preiskovalnih pooblastilih organov preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj, pa tudi o nacionalnih in mednarodnih predpisih ter jezikovno usposabljanje.

4. Države pogodbenice si v skladu s svojim notranjim pravom prizadevajo izkoristiti strokovno znanje drugih držav pogodbenic, ustreznih mednarodnih in regionalnih organizacij, nevladnih organizacij, organizacij civilne družbe, akademskih ustanov in subjektov zasebnega sektorja ter tesno sodelovati z njimi z namenom izboljšanja učinkovitega izvajanja te konvencije.

5. Države pogodbenice si medsebojno pomagajo pri načrtovanju in izvajanju programov za raziskave in usposabljanje, namenjenih izmenjavi strokovnega znanja na področjih iz odstavka 3 tega člena, ter v ta namen, kadar je to ustrezno, uporabljajo tudi regionalne in mednarodne konference ter seminarje za spodbujanje sodelovanja in razprav o vprašanjih skupnega interesa.

6. Države pogodbenice razmislijo o medsebojni pomoči na podlagi zaprosila pri izvajanju vrednotenj, študij in raziskav v zvezi z vrstami, vzroki in učinki kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija in so bila storjena na njihovem ozemlju, da bi s sodelovanjem pristojnih organov, ustreznih nevladnih organizacij, organizacij civilne družbe, akademskih ustanov in subjektov zasebnega sektorja razvili strategije in akcijske načrte za preprečevanje kibernetske kriminalitete in boj proti njej.

7. Države pogodbenice spodbujajo usposabljanje in tehnično pomoč, ki omogočata pravočasno izročitev in medsebojno pravno pomoč. Takšno usposabljanje in tehnična pomoč lahko vključujeta jezikovno usposabljanje, pomoč pri pripravi in obravnavi zaprosil za pravno pomoč ter napotitve in izmenjave osebja med osrednjimi organi ali agencijami z ustreznimi pristojnostmi.

8. Države pogodbenice v potrebnem obsegu okrepijo prizadevanja za čim večjo učinkovitost tehnične pomoči in krepitve zmogljivosti v mednarodnih in regionalnih organizacijah ter v okviru ustreznih dvostranskih in večstranskih sporazumov ali dogovorov.

9. Države pogodbenice razmislijo o vzpostavitvi prostovoljnih mehanizmov za finančni prispevek k prizadevanjem držav v razvoju za izvajanje te konvencije s programi tehnične pomoči in projekti za krepitev zmogljivosti.

10. Vsaka država pogodbenica si prizadeva za prostovoljne prispevke Uradu Združenih narodov za droge in kriminal za spodbujanje programov in projektov prek tega urada, z namenom izvajanja te konvencije s tehnično pomočjo in krepitvijo zmogljivosti.

Člen 55

Izmenjava informacij

1. Vsaka država pogodbenica po potrebi in v posvetovanju z ustreznimi strokovnjaki, vključno z nevladnimi organizacijami, organizacijami civilne družbe, akademskimi ustanovami in subjekti zasebnega sektorja, razmisli o analizi trendov na svojem ozemlju v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jih zajema ta konvencija, in okoliščin, v katerih so taka kazniva dejanja storjena.

2. Države pogodbenice razmislijo o razvoju in medsebojni izmenjavi ter izmenjavi prek mednarodnih in regionalnih organizacij statističnih podatkov, analitičnega strokovnega znanja in informacij o kibernetski kriminaliteti, da bi v največji možni meri razvile skupne opredelitve, standarde in metodologije ter dobre prakse za preprečevanje takšne kriminalitete in boj proti njej.

3. Vsaka država pogodbenica razmisli o spremljanju svojih politik in praktičnih ukrepov za preprečevanje kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija, in boj proti njim ter o ocenjevanju njihove učinkovitosti in uspešnosti.

4. Države pogodbenice razmislijo o izmenjavi informacij o pravnem, političnem in tehnološkem razvoju, povezanem s kibernetsko kriminaliteto, ter o zbiranju dokazov v elektronski obliki.

Člen 56

Izvajanje Konvencije prek gospodarskega razvoja in tehnične pomoči

1. Države pogodbenice v okviru mednarodnega sodelovanja sprejmejo ukrepe, ki v največji možni meri prispevajo k optimalnemu izvajanju te konvencije, pri čemer upoštevajo negativne učinke kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija, na družbo na splošno in zlasti na trajnostni razvoj.

2. Države pogodbenice se močno spodbuja, da si v največji možni meri in v medsebojnem usklajevanju ter v usklajevanju z mednarodnimi in regionalnimi organizacijami konkretno prizadevajo za:

(a) okrepitev sodelovanja na različnih ravneh z drugimi državami pogodbenicami, zlasti z državami v razvoju, z namenom okrepitve njihovih zmogljivosti za preprečevanje kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija, in boj proti njim;

(b) okrepitev finančne in materialne pomoči za podporo prizadevanjem drugih držav pogodbenic, zlasti držav v razvoju, pri učinkovitem preprečevanju kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija, in boju proti njim ter za zagotavljanje pomoči tem državam pri izvajanju te konvencije;

(c) zagotavljanje tehnične pomoči drugim državam pogodbenicam, zlasti državam v razvoju, za podporo pri zadovoljevanju njihovih potreb glede izvajanja te konvencije. V ta namen si države pogodbenice prizadevajo za ustrezne in redne prostovoljne prispevke na račun, ki je v mehanizmu financiranja Združenih narodov posebej določen za ta namen;

(d) ustrezno spodbujanje nevladnih organizacij, organizacij civilne družbe, akademskih ustanov in subjektov zasebnega sektorja ter finančnih institucij, da prispevajo k prizadevanjem držav pogodbenic, tudi v skladu s tem členom, zlasti z zagotavljanjem več programov usposabljanja in sodobne opreme državam v razvoju, da bi jim pomagali pri doseganju ciljev te konvencije;

(e) izmenjavo dobrih praks in informacij v zvezi z izvedenimi dejavnostmi z namenom izboljšanja preglednosti, preprečevanja podvajanja prizadevanj in čim boljšega izkoriščanja pridobljenih spoznanj.

3. Države pogodbenice razmislijo tudi o uporabi obstoječih podregionalnih, regionalnih in mednarodnih programov, vključno s konferencami in seminarji, za spodbujanje sodelovanja, tehnične pomoči in razprav o vprašanjih skupnega interesa, vključno s posebnimi težavami in potrebami držav v razvoju.

4. Države pogodbenice v največji možni meri zagotovijo, da se sredstva in prizadevanja razporedijo in usmerijo v podporo usklajevanju standardov, spretnosti, zmogljivosti, strokovnega znanja in tehničnih zmogljivosti z namenom vzpostavitve skupnih minimalnih standardov med državami pogodbenicami, da se onemogočijo varna zatočišča v primeru kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija, in okrepi boj proti kibernetski kriminaliteti.

5. Kolikor je to mogoče, ukrepi, sprejeti na podlagi tega člena, ne posegajo v obstoječe obveznosti glede tuje pomoči ali druge dogovore o finančnem sodelovanju na dvostranski, regionalni ali mednarodni ravni.

6. Države pogodbenice lahko sklenejo dvostranske, regionalne ali večstranske sporazume ali dogovore o materialni in logistični pomoči, pri čemer upoštevajo finančne dogovore, ki so potrebni za učinkovito izvajanje mednarodnega sodelovanja, predvidenega s to konvencijo, ter za preprečevanje, odkrivanje, preiskovanje in pregon kaznivih dejanj, ki jih zajema ta konvencija.

POGLAVJE VIII

MEHANIZEM IZVAJANJA

Člen 57

Konferenca držav pogodbenic Konvencije

1. Ustanovi se konferenca držav pogodbenic Konvencije, da se izboljšajo zmogljivosti držav članic in sodelovanje med njimi za dosego ciljev, določenih v tej konvenciji, ter da se spodbuja in pregleda njeno izvajanje.

2. Generalni sekretar Združenih narodov skliče konferenco držav pogodbenic najpozneje eno leto po začetku veljavnosti te konvencije. Redna zasedanja konference pogodbenic nato potekajo v skladu s poslovnikom, ki ga ta sprejme.

3. Konferenca držav pogodbenic sprejme poslovnik in pravila, ki urejajo dejavnosti iz tega člena, vključno s pravili o sprejemu in sodelovanju opazovalcev ter o plačilu stroškov, nastalih pri izvajanju navedenih dejavnosti. Pri takih pravilih in z njimi povezanih dejavnostih se upoštevajo načela, kot so učinkovitost, vključenost, preglednost, gospodarnost in nacionalna odgovornost.

4. Konferenca držav pogodbenic pri organizaciji svojih rednih zasedanj upošteva čas in kraj zasedanj drugih ustreznih mednarodnih in regionalnih organizacij in mehanizmov v podobnih zadevah, vključno z njihovimi pomožnimi telesi za spremljanje izvajanja pogodb, v skladu z načeli iz odstavka 3 tega člena.

5. Konferenca držav pogodbenic se dogovori o dejavnostih, postopkih in načinih dela za dosego ciljev iz odstavka 1 tega člena, vključno z:

(a) lajšanjem učinkovite uporabe in izvajanja te konvencije, opredelitvijo morebitnih težav v zvezi z njo ter dejavnostmi, ki jih izvajajo države pogodbenice na podlagi te konvencije, vključno s spodbujanjem mobilizacije prostovoljnih prispevkov;

(b) lajšanjem izmenjave informacij o pravnem, političnem in tehnološkem razvoju v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, o zbiranju dokazov v elektronski obliki med državami pogodbenicami ter ustreznimi mednarodnimi in regionalnimi organizacijami, pa tudi nevladnimi organizacijami, organizacijami civilne družbe, akademskimi ustanovami in subjekti zasebnega sektorja, v skladu z notranjim pravom, o vzorcih in trendih kibernetske kriminalitete ter o uspešnih praksah za preprečevanje takih kaznivih dejanj in boj proti njim;

(c) sodelovanjem z ustreznimi mednarodnimi in regionalnimi organizacijami ter nevladnimi organizacijami, organizacijami civilne družbe, akademskimi ustanovami in subjekti zasebnega sektorja;

(d) primerno uporabo ustreznih informacij, ki jih pripravijo druge mednarodne in regionalne organizacije, ter mehanizmov za preprečevanje kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, in boj proti njim, da bi se preprečilo nepotrebno podvajanje dela;

(e) rednim pregledovanjem izvajanja te konvencije s strani držav pogodbenic;

(f) dajanjem priporočil za izboljšanje te konvencije in njenega izvajanja ter obravnavanjem morebitne dopolnitve ali spremembe Konvencije;

(g) pripravo in sprejetjem dopolnilnih protokolov k tej konvenciji na podlagi členov 61 in 62 te konvencije;

(h) upoštevanjem potreb držav pogodbenic po tehnični pomoči in krepitvi zmogljivosti v zvezi z izvajanjem te konvencije ter priporočanjem kakršnih koli ukrepov, ki se morda zdijo potrebni v zvezi s tem.

6. Vsaka država pogodbenica konferenci držav pogodbenic na njeno zahtevo zagotovi informacije o zakonodajnih, upravnih in drugih ukrepih ter o svojih programih, načrtih in praksah za izvajanje te konvencije. Konferenca preuči najučinkovitejši način prejemanja informacij in ukrepanja na njihovi podlagi, med drugim tudi informacij, prejetih od držav pogodbenic ter pristojnih mednarodnih in regionalnih organizacij. Upoštevajo se lahko tudi prispevki predstavnikov ustreznih nevladnih organizacij, organizacij civilne družbe, akademskih ustanov in subjektov zasebnega sektorja, ustrezno akreditiranih v skladu s postopki, ki jih določi konferenca.

7. Za namene odstavka 5 tega člena lahko konferenca držav pogodbenic vzpostavi in upravlja mehanizme pregleda, ki se ji zdijo potrebni.

8. Na podlagi odstavkov 5 do 7 tega člena lahko konferenca držav pogodbenic, če se ji zdi to potrebno, vzpostavi ustrezne mehanizme ali pomožne organe za pomoč pri učinkovitem izvajanju Konvencije.

Člen 58

Sekretariat

1. Potrebne storitve sekretariata konferenci držav pogodbenic Konvencije zagotavlja generalni sekretar Združenih narodov.

2. Sekretariat:

(a) pomaga konferenci držav pogodbenic pri izvajanju dejavnosti, določenih v tej konvenciji, ter uredi vse potrebno in zagotavlja potrebne storitve za zasedanja konference v skladu s to konvencijo;

(b) na zahtevo pomaga državam pogodbenicam pri zagotavljanju informacij konferenci držav pogodbenic, kot je predvideno v tej konvenciji, ter

(c) zagotavlja potrebno usklajevanje s sekretariati ustreznih mednarodnih in regionalnih organizacij.

POGLAVJE IX

KONČNE DOLOČBE

Člen 59

Izvajanje Konvencije

1. Vsaka država pogodbenica sprejme potrebne ukrepe, vključno z zakonodajnimi in upravnimi ukrepi, v skladu s temeljnimi načeli svojega notranjega prava, da zagotovi izvajanje svojih obveznosti po tej konvenciji.

2. Vsaka država pogodbenica lahko za preprečevanje kaznivih dejanj, določenih s to konvencijo, in boj proti njim sprejme strožje ali ostrejše ukrepe od tistih, ki so določeni s to konvencijo.

Člen 60

Učinki Konvencije

1. Če sta najmanj dve državi pogodbenici že sklenili pogodbo ali sporazum glede zadev, ki jih obravnava ta konvencija, ali sta kako drugače vzpostavili odnose v zvezi s temi zadevami ali bosta to storili v prihodnje, imata prav tako pravico uporabljati zadevno pogodbo ali sporazum ali ustrezno urejati te odnose.

2. Nobena določba te konvencije ne vpliva na druge pravice, omejitve, obveznosti in odgovornosti države pogodbenice po mednarodnem pravu.

Člen 61

Povezava s protokoli

1. Ta konvencija se lahko dopolni z enim ali več protokoli.

2. Da bi država ali organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje postala pogodbenica protokola, mora biti tudi pogodbenica te konvencije.

3. Države pogodbenice te konvencije protokol ne zavezuje, razen če v skladu z njegovimi določbami postane njegova pogodbenica.

4. Vsak protokol k tej konvenciji se razlaga skupaj s to konvencijo, ob upoštevanju namena zadevnega protokola.

Člen 62

Sprejetje dopolnilnih protokolov

1. Preden lahko konferenca držav pogodbenic razmisli o sprejetju kakršnega koli dopolnilnega protokola, ga mora podpreti najmanj 60 držav pogodbenic. Konferenca si po najboljših močeh prizadeva doseči soglasje o vsakem dopolnilnem protokolu. Če so vse možnosti za soglasje izčrpane in dogovor ni dosežen, se dopolnilni protokol v skrajnem primeru sprejme z najmanj dvotretjinsko večino glasov držav pogodbenic, ki so prisotne in glasujejo na zasedanju konference.

2. Organizacije za regionalno gospodarsko povezovanje v zadevah, za katere so pristojne, uresničujejo svojo glasovalno pravico s številom glasov, ki je enako številu njihovih držav članic, ki so pogodbenice te konvencije.

Take organizacije ne uresničujejo svoje glasovalne pravice, če njihove države članice uresničujejo svoje, in obratno.

Člen 63

Reševanje sporov

1. Države pogodbenice si prizadevajo reševati medsebojne spore v zvezi z razlago in uporabo te konvencije s pogajanji ali na drug miroljuben način po svoji izbiri.

2. Vsak spor med dvema ali več državami pogodbenicami glede razlage ali uporabe te konvencije, ki ga ni mogoče rešiti s pogajanji ali na drug miroljuben način v razumnem roku, se na zahtevo ene od zadevnih držav pogodbenic predloži v arbitražo. Če se zadevne države pogodbenice v šestih mesecih po datumu zahteve za arbitražo ne morejo dogovoriti o organizaciji arbitraže, lahko katera koli od teh držav pogodbenic spor predloži Meddržavnemu sodišču z vložitvijo predloga v skladu s statutom tega sodišča.

3. Vsaka država pogodbenica lahko ob podpisu, ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi te konvencije ali pristopu k njej izjavi, da je odstavek 2 tega člena ne zavezuje. Odstavek 2 tega člena ne zavezuje drugih držav pogodbenic v zvezi s katero koli državo pogodbenico, ki je izrazila tak pridržek.

4. Vsaka država pogodbenica, ki je izrazila pridržek v skladu z odstavkom 3 tega člena, lahko ta pridržek kadar koli umakne z uradnim obvestilom generalnemu sekretarju Združenih narodov.

Člen 64

Podpis, ratifikacija, sprejetje, odobritev in pristop

1. Ta konvencija je vsem državam na voljo za podpis v Hanoju leta 2025 in nato na sedežu Združenih narodov v New Yorku do 31. decembra 2026.

2. Ta konvencija je na voljo za podpis tudi regionalnim organizacijam za gospodarsko povezovanje, če je vsaj ena država članica take organizacije podpisala to konvencijo v skladu z odstavkom 1 tega člena.

3. Konvencija se ratificira, sprejme ali odobri. Listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi se deponirajo pri generalnem sekretarju Združenih narodov. Organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje lahko deponira svojo listino o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi, če je enako storila vsaj ena od njenih držav članic. V listini o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi taka organizacija navede obseg svojih pristojnosti v zvezi z zadevami, ki jih ureja ta konvencija. Take organizacije depozitarja obvestijo tudi o vsaki pomembni spremembi obsega svojih pristojnosti.

4. K tej konvenciji lahko pristopi katera koli država ali katera koli organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje, katere vsaj ena država članica je pogodbenica te konvencije. Listine o pristopu se deponirajo pri generalnem sekretarju Združenih narodov. Ob pristopu organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje navede obseg svojih pristojnosti v zvezi z zadevami, ki jih ureja ta konvencija. Take organizacije depozitarja obvestijo tudi o vsaki pomembni spremembi obsega svojih pristojnosti.

Člen 65

Začetek veljavnosti

1. Ta konvencija začne veljati devetdeseti dan po dnevu deponiranja štiridesete listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu. V tem odstavku se nobena listina, ki jo deponira organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje, ne obravnava kot dodatek k listinam, ki so jih deponirale države članice zadevne organizacije.

2. Za vsako državo ali organizacijo za regionalno gospodarsko povezovanje, ki ratificira, sprejme ali odobri to konvencijo ali k njej pristopi po deponiranju štiridesete listine o takem dejanju, začne ta konvencija veljati trideseti dan po datumu, ko ta država ali organizacija deponira ustrezno listino, ali na dan, ko ta konvencija začne veljati na podlagi odstavka 1 tega člena, kar nastopi pozneje.

Člen 66

Sprememba

1. Po preteku petih let od začetka veljavnosti te konvencije lahko država pogodbenica predlaga spremembo in jo pošlje generalnemu sekretarju Združenih narodov, ki nato o predlagani spremembi obvesti države pogodbenice in konferenco držav pogodbenic konvencije, da predlog preučijo in o njem odločijo. Konferenca si kar najbolj prizadeva doseči soglasje za vsako spremembo. Če so izčrpana vsa prizadevanja za dosego soglasja in dogovor ni dosežen, se sprememba v skrajnem primeru sprejme z dvotretjinsko večino glasov držav pogodbenic, ki so prisotne in glasujejo na zasedanju konference.

2. Organizacije za regionalno gospodarsko povezovanje v zadevah, za katere so pristojne, uresničujejo svojo glasovalno pravico s številom glasov, ki je enako številu njihovih držav članic, ki so pogodbenice te konvencije. Take organizacije ne uresničujejo svoje glasovalne pravice, če njihove države članice uresničujejo svoje, in obratno.

3. Sprememba, sprejeta v skladu z odstavkom 1 tega člena, je predmet ratifikacije, sprejetja ali odobritve s strani držav pogodbenic.

4. Sprememba, sprejeta v skladu z odstavkom 1 tega člena, začne za državo pogodbenico veljati 90 dni po datumu deponiranja listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi take spremembe pri generalnem sekretarju Združenih narodov.

5. Ko sprememba začne veljati, je zavezujoča za tiste države pogodbenice, ki soglašajo s tem, da jih sprememba zavezuje. Druge države pogodbenice še naprej zavezujejo določbe te konvencije in vse predhodne spremembe, ki so jih ratificirale, sprejele ali odobrile.

Člen 67

Odpoved

1. Vsaka država pogodbenica lahko to konvencijo odpove s pisnim uradnim obvestilom generalnemu sekretarju Združenih narodov. Taka odpoved začne veljati eno leto po dnevu, ko je generalni sekretar prejel uradno obvestilo.

2. Organizacija za regionalno gospodarsko povezovanje preneha biti pogodbenica te konvencije, ko jo odpovejo vse njene države članice.

3. Odpoved te konvencije v skladu z odstavkom 1 tega člena pomeni tudi odpoved vseh protokolov k tej konvenciji.

Člen 68

Depozitar in jeziki

1. Depozitar te konvencije je generalni sekretar Združenih narodov.

2. Izvirnik te konvencije, katerega besedila v arabskem, kitajskem, angleškem, francoskem, ruskem in španskem jeziku so enako verodostojna, se deponira pri generalnem sekretarju Združenih narodov.

V POTRDITEV TEGA so spodaj podpisani pooblaščenci, ki so jih v ta namen ustrezno pooblastile njihove vlade, podpisali to konvencijo.